

ΧΟΛΗ ΚΑΙ ΟΞΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^α ΣΕΛ.

Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία της ίδιας από το «Βιβλίο Έτους

Τά παραπάνω στοιχεία είναι
δεικτικά για τὰ ἔσοδα ἀπό
το νο. τὴ σημαντικότερη βέβαια

οπαδών, στην οποία ήδη αναφερόμαστε, το εμπόριο προϊόντων γάλακτος και εικόνες θρησκευτικού περιεχομένου, τα άροχτα ή τα αγέννηστα ως «Φάρμες της Βασιλείας», όπου παράγονται διάφορα προϊόντα «της Βασιλείας» (μία από αυτές εκτείνεται σε 688 εκτάρες) και αυτές σχεδόν τέσσερες φορές μεγαλύτερη από το Δουκάτο του Μονακό)[27]. Έσοδα από ετήσιες συνεισώσεις των οπαδών, οι εισφορές που αναγκάζονται να καταβάλουν τα μέλη, όπως η «δεκάκη», η οποία δεν περιορίζεται αναγκαστικά στην προσφορά του ενός δεκάτου μόνο των εισοδημάτων στην οργάνωση, όπως η ίδια προτείνεται. Επίσης, «δωρές υπό όρους», άλλου είδους προσφορές, άσφαλιστία συμβόλαιο

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Κόντογλου: «Παπική Έλλάδα πάει να πεί έξαφάνιση τής Έλλάδος»!

«ΦΑΓΩΘΗΚΑΝ» οί «δικοί» μας οίκουμενιστές νά μάς πείσουν ότι ό παπισμός είναι Έκκλησία, ισότημη μέ τήν Ορθόδοξη Καθολική Έκκλησία μας. Προσπαθούν μέ άπιθανούς συλλογισμούς και «θεολογικά» σοφίσματα νά αποδείξουν τήν εκκλησιαστικότητα του, άδιαφορώντας γιά τό τί πρέσβευαν οί άγιοι Πατέρες γιά τήν αρειτική παπική παρασυνομηγή τά τελευταία χίλια χρόνια. Παραθέτουμε τή γνώμη ενός μεγάλου Ορθόδοξου και Έλληνα, του μακαριστού Φώτη Κόντογλου γιά τό τί ύπέρβε και είναι ό παπισμός γιά τήν Ορθοδοξία και τήν Έλλάδα: «Από καιρό άρχισαν κά-ποιοι δικίι μας κληρικοί νά θέλουν και νά επιδιώκουν νά δέσουν στενές σχέσεις μέ τούς παπικούς, που επί τούσους αιώνες μάς ρημάζανε. Γιατί σ' ά' λληνιά, δέν υπάρχει πιο μεγάλος αντίμαχος τής φυλής μας, κι επί-μονος... που, σώνει και καλά θέλει νά νβήσσει τήν

Γνωστός άθειστής άνήγγειλε τήν ευθανασίαν του!

Η ΑΜΑΡΤΙΑ και ό διάβολος δέ-νουν χειροπόδαρα τόν άποστατη-μένο άνθρωπο, έτσι ώστε γιά μή μπορεί νά σκεπτεί σοβαρά, άκόμη και μπροστά στό θάνατό! Δείτε τί έννομοις: Γνωστός «διανοούμε-νος», έκδηλνμένος άθεος και εκτεπρασμένος έχθρος τής Έκκλησίας, άνακονίωσε τούς πιά-σχει από καρκίνο και «τά ψωμά του είναι λίγν». Γι' αυτό άνακονίω-σε τής θέλει νά προλάβει τό θάνατο μέ... τήν ευθανασία του! Μάλιστα έγραψε και βιβλίο μέ τίτλο: «Εγώ ό θάνατός μου και τό δικαίωμα στήν ευθανασία», γιά νά παροτρύνει και άλλους νά τόν μιμηθούν! Ο συγ-γραφάς άποκάλυψε τί άποφάσι-σε νά φύγει στην Έλβετία, προκει-μένου νά υποβληθεί σέ ευθανασία. Τό πρόβλημα τής ευθανασίας έξ-ακολουθεί νά άποτελεί ταμπά. Εγώ είμαι ύποστηρικτής και συνηγορός τού δικαίωμάτος μας σάν θάνατο. Θεωρώ τό δικαίωμα σάν θάνατο είναι τό πιο θεμελιώδες άνθρώπινο δικαίωμα», σημείωσε χαρακτηρισ-τικά ό κ. Βέλιος. "Έγώ κάνεϊ τά χαρτιά μου ρήϊ γιά ένα ίδρυμα στή Ζυρίχη, λένεϊται ύποβοηθούμενη άυτόκτονη. Πληγίεναι μέ τούς δι-κούς σου ανθρώπους και σου δί-νουν ένα ποτήρι, δώλνεις γιά τε-λευταία φορά ότό τό κάνεις γιά τή θέληση σου, πίνεις από τό ποτήρι και μέσα σέ έλαχίστα δεπτά φευγείς, συνεχίζεις, έξηγνίεϊς τήν «διαδικα-σία» (http://news247.gr)! Λυπούμα-στε ελκνίνα γιά τήν περπετρία του συγκεριμένου άνθρώπου, όπως και γιά κάθε συνάνθρωπό μας. Όμως λυπούμαστε περισσότερο γιά τήν μέχρι έσχάτων άνταρσία του έναντίον τού Θεού, ή οποία έρμηνεύεται ως έσχάτη μορφή άυτόκαταστροφής!

Παπικών θράσος - δήλωσις

διά τήν Μεγ. Σύνοδο!

ΟΤΑΝ «προσεύχονται» οί έχθροι τής Ορθοδόξης γιά τήν επίτυχία τής Πανορθόδοξης Συνόδου, μάλλον κάπ δέν πάει καλά μέ τήν ίδια τήν Σύνοδο! Και μάλιστα όταν αὐτοί είναι άμετανόητοι παπικοί! Δείτε τί δήλωσε ό παπικός «έπί-σκοπος» Νάζου κ. Νικόλαος: «Χαι-ρετίζουμε μέ χαρά και προσευχό-μαστε γιά τήν επίτυχία τής προσε-χούς Πανορθόδοξης Συνόδου, ή οποία θα πραγματοποιηθεί στην Κρήτη υπό τήν Προεδρία τού πε-φυχημένου Παναγιώστου Οικου-μενικού Πατριάρχου Βαρθολομαί-ου. Αυτό τό ιστορικό θρησκευτικό γεγονός δέν άφορά μόνο τήν Άδελφή Ορθόδοξη Έκκλησία αλλά και όλο τόν Χριστιανισμό. Τά βήμα-τα προσέγγισης, άλληλογνωρίσις, αγάπης και ένότητος όλων τών Χριστιανών πρέπει νά έπιταχυν-θούν, ώστε νά είναι όλοι μαζί οί Χρι-στιανοί τής γής. 'Επιπώ, οί ανα-χρονιστικές, πεπαλαιωμένες, και ξένες πρós τό μνήμα του Χριστού ιδέες μερικών Μητροπολιτών τής Άδελφής Ορθόδοξης Έκκλησίας νά μή επισκιάσουν τά μνήματα αγάπης και ένότητος τής πλειονό-τητας τών Ίερarχών και ή Ορθόδο-ξη Έκκλησία τής Έλλάδος νά φανεϊ άντάγία τών περιστάσεων μέ σα-φείς, σύγχρονες και έπικαιρες προ-τάσεις γιά μία ποιμαντική διακονία, που δέν άνταποκρίνεται στις σημε-ρινές ανάγκες τού άνθρώπου. Θά εύχόμουν ή Πανορθόδοξη αὐτή Σύνοδος νά αναθέσει στους Θε-ολόγους τήν μελέτη τών δσων χωρί-ζον άκόμη τής Έκκλησίας και στους ποιμένες νά ασχολούνται μέ όσα τίς ένώνουν!» Μάλιστα! Τς όμολο-γικές φωνές τίς άποκαλεί «ανα-χρονιστικές, πεπαλαιωμένες, και ξένες πρós τό μνήμα του Χρι-στού!» Ποίος τού έδωσε τό θάρρος τής Έκκλησία τής Έλλάδος νά φανεϊ άντάγία τών περιστάσεων μέ σα-φείς, σύγχρονες και έπικαιρες προ-τάσεις γιά μία ποιμαντική διακονία, που δέν άνταποκρίνεται στις σημε-ρινές ανάγκες τού άνθρώπου. Θά εύχόμουν ή Πανορθόδοξη αὐτή Σύνοδος νά αναθέσει στους Θε-ολόγους τήν μελέτη τών δσων χωρίζουν άκόμη τής Έκκλησίας και στους ποιμένες νά

«ένωσή» μέ ουνίτικώ τώ τρόπώ! Νά κρατήσουμε τά δικά μας και άπλά νά ύποταχούμε στή δαιμο-νική ένέσυστοι καί «πρώτους» και «άλάθητους!» Ο παπικός «έπίσκο-πος» έξέφρασε και τήν ποτίωση-ση τών «δικών» μας οίκουμε-νιστών, οί όποιοι κάπως έτσι αντι-λαμβάνονται και προωθούν τήν «ένωση τών δύο «κοντάριεϊ»! Μό-νο που αὐτό «κοντάριεϊ» στό αυξή-μένο όμολογητικό αίσθητήριο τού πιστού ορθόδοξου λαού μας, ό όποίος είναι έν τέλει ό φυλάκας καί ό κρήτης τής ορθοδόξης αὐτο-συνειδησίας. Ένα έμπόδιο, που δέν δέν μπορέσουν τελικά νά ξετε-ράσουν, παρά μόνο μέ ένα τερά-στιο και πρωτόγνωρο πραξικόπη-μα!

Οί οίκουμενιστάι αὐτοαναϊρουντάι!

ΠΟΛΥ συχνά οί οίκουμενιστές «πέφτουν μόνοι τους στή λούμπα», που άνοιγουν γιά τούς άλλους. Ίτοι: άναίρουν μέ τρόπο πανηγυ-ρικό τίς οίκουμενιστικές νεωτερι-σμούς τους από μόνοι τους! Χαρα-κτηριστικό παράδειγμα ή έναρκτή-ρια όμιλία τού Οικουμενικού Πα-τριάρχου κ. Βαρθολομαίου στή Με-γάλη Σύνοδο. Έθλοντας νά καταδι-κώσει τίς ορθόδοξες φωνές δέπτε τί είπε: «Τά όρια μεταξύ αϊρέσεων και Ορθοδόξης κανονίζονται συνο-δικώς και μόνον... Ουδείς πλὴν τών Ιερών Συνόδων δύναται νά ανακη-ρύττει άπόψεις ή θέσεις ως αϊρε-τικές διεκδικών οὐτως ύπέρ εαυτού τό άλάθητον. Αὐτό είναι βλασφημία κατά τού Αγίου Πνεύματος». Άν και δέν συμφωνούμε μέ τό σκεπτικό του, ότι μόνον οί Σύνοδοι άποφai-νεται γιά τίς κακοδόξες και όχι ή εκκλησιαστική συνειδηση, δά ρω-τούσαμε τόν Παναγιώτατο: Η Αγία Σύνοδος τού 879-880 (Η' Οίκουμε-νική), δέν καταδίκασε ως αϊρεση τό φιλικόθε και άναθεματισμό όσους τήν άκόλουθούν; Οί ηνωχιστές νά δύνανται, μέ κύρια τήν Αγία Σύνοδο τού 1351 (Θ' Οίκουμενική), δέν κα-

Ο ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στίς 29 'Ιουλίου ή Έκκλησία μας κυρία τήν μνήμη τού άγίου μάρτυ-ρος Καλλνίκου. Ο άγιος Καλλνίκος καταγόταν από τήν Κιλικία τής Μικράς Ασίας και ήταν άνθρώπος άδολος και μέ φόβο Θεού, είχε δέ ως διακονία νά κηρύττει τόν λόγο τού Θεού και νά προσελκύη τούς ειδωλωλάτρες στήν ευσέβεια και στήν πίστη στόν άληθινό Θεό. Για τόν λόγο αυτό συνελήφθηκε από τόν ειδωλωλάτη ηγεμόνα και έπε-δή δέν πείσθηκε νά προσκυνήσει τά άμυχα είδωλα, βασανίσθηκε σκλη-ρά- όμως ό άγιος δέχεται τά βάσα-να μέ γενναιότητα και πίστη στό πρόσωπο τού Χριστού. Βλέποντας ό ηγεμόνας τήν άμεικλήνη πίστη του διάταξε τούς στρατιώτες νά προ-ρέσουν στόν άγιο Καλλνίκο σφερένια ύποδήματα, τά όποια είχαν καρφία και τόν διάταξε νά τρέχη μπροστά από όλογα έως τήν πόλη Γάγγρα, άπόσταση δέκα μι-

λάκια, γιά νά μπηγνώνται βοθέτερα τά καρφία και έτσι νά προκαλούν φο-κούς πόνους στόν άγιο. Ο άγιος Καλλνίκος όμως ύπόμεινε μέ άνδρεία τό βασανιστήριο δοξάζον-τας τόν Κύριο. Έπειδή όμως οί στρατιώτες που σπένδουν τόν άγιο λόγω τού καύσωνος και τής έλλει-ψης νερού δέν μπορούσαν νά προ-χωρήσουν ό άγιος Καλλνίκος μέ τήν βοήθεια τού Θεού, άφού προσευχή-θηκε έξέβαλε νερό από μία πέτρα και έτσι οί στρατιώτες, άφού ξεδιώ-κισαν προχώρησαν στόν προορισμό τους. Όταν δέχσαν στήν Γάγγρα οί ύπερέτες τού ηγεμόνα άναψαν ένα καμίν και μόλις ύπερθερμάνη-κε έβραν μέσα τόν άγιο Καλλνίκο. Ο ασπίδος Καλλνίκος, άφού εύχα-ρίστησε τόν Θεό που τόν άξίωσε νά τελειώσει τήν άγωγή τής άθλησεως, παρέδωσε τήν ψυχή του και αξιώθηκε έτσι τής ούρανίου μακαριότη-ος.

«Μάρτυρες τού Ίεχωβά»: Θρησκεία ή κερδοσκοπική έταιρεία;

ΚΑΘΕ αϊρεση ή μάλλον άποτελεί τήν ρύσια κάθε αϊρε-σης. Άν ή άλήθεια τού Ευαγγελίου είναι ή όδός, που όδηγεί σέ κοινωνία μέ τόν Θεό και στή σωτηρία, ή αϊρε-ση είναι μία άπολυτοποιμένη διδαχή, που άκυρώνει τήν ουσία τού Ευαγγελίου και όδηγεί εκτός τού Θεού και εκτός σωτηρίας. Η έταιρεία «Σκοπία» είναι φορέας άκριβως μιάς τέτοιας άπολυτοποιμένης διδαχής, που άντλεί τό κύρος τής, όχι βέβαια από τήν Αγία Γραφή, αλλά από τόν ύποτιθέμενο μοναδικό άγνωτό τού 'Ιεχωβά[29], δηλαδή από τόν ίδιο τόν εαυτό τής. Άλλω-στε, μέσω αυτής τής άπολυτοποιημένης διδαχής ή έται-ρεία επιβάλλεται στους όπαδούς τής.

Έξετάζοντας τά βασικά σημεία αυτής τής διδαχής, πρέπει νά επισημάνουμε ότι άλλα θέματα πιστεύεις είναι καιρία γιά τούς Μάρτυρες τού 'Ιεχωβά και άλλα είναι και-ρια γιά τήν Ορθόδοξη Έκκλησία. Τά θεμελιώδη εκκλη-σιαστικά δόγματα, τό τριδικό και τό χριστολογικό, δέν βρίσκονται στό επίκεντρο τού ένδιαφέροντος τής έταιρείας. Τό πρόσωπο και τό έργο τού Χρι-στού, επίσης, δέν βρίσκονται στό επίκεντρο. Ίσως γι' αυτό ή περί τού Χριστού άντίληψη τής εμφανί-ζεται άσαφής και συγκεχυμένη. Γι' αυτό, συζητώντας μέ όπαδούς τής «Σκοπίας», θά ήταν προτιμότερο νά άρχίζουμε από τά θέματα πού θεωρούν εκείνοι σημαν-τικά, όπως τό «έπιμχον ζήτημα», τό όνομα τού 'Ιεχωβά, ή μάχη τού Αρμαγεδώνα και ή χλιετής βασι-λεία. Άν ως πρós αυτά κλονιστεί ή έμπιστοσύνη τους στήν αυθεντία τής έταιρείας, τότε έχει νόημα νά συζη-τούμε τά όντως σημαντικά. Διαφορετικά, ή προσπάθεια μας θά έχει πεινχρά άποτελέσματα.

Ο Ίησους Χριστός σφαγεύς;

Τό βασικόστον δόγμα τών Μαρτύρων τού 'Ιεχωβά είναι τό λεγόμενο «έπιμχον ζήτημα». Σύμφωνα μέ αυτό, ό Σατανάς προκάλεσε τόν 'Ιεχωβά, ισχυριζόμε-νος ότι μπορεί νά τό άποσπάσει τήν κυριαρχία επί τόν κόσμο και ότι οι άνθρώποι μπορούν νά αυτοκυ-βερνηθούν, χωρίς τή βοήθεια τού. Ο Θεός μπορούσε, βέβαια, νά άνησίοη τόν Σατανά ή νά τόν κατα-στρέψει. Όμως, έπειδή ή πρόκληση έγινε ένώπιον τών Αγγέλων, ό 'Ιεχωβά εκτέθηκε και έπρεπε νά άποδείξει ότι ό ισχυρισμός τού Σατανά δέν ισχύει. Έτσι, τού έδω-σε όθωρία 6.000 ετών γιά νά άποδείξει τόν ισχυρισμό του[30]. Έκτοτε, ό Σατανάς κυριάρχησε στόν κόσμο, αλλά μόνο προσωρινά. Από τή στιγμή πού εμφανί-στηκε ή «όργάνωση τού 'Ιεχωβά», δηλαδή ή εται-ρεία «Σκοπία», ό κόσμος χωρίζεται σέ δύο αντιμα-χόμενα στρατόπεδα: στήν όργάνωση τού 'Ιεχωβά και στήν οργάνωση τού Σατανά. Στην πρώτη άνή-κουν μόνο οί όπαδοί τής «Σκοπίας», όσοι βρίσκονται μέσα στό «μοναδικό καταφύγιο» και δά λυτρωθούν από τήν επερχόμενη γενική καταστροφή. Στην όργά-νωση τού Σατανά άνήκουν όλοι οί άλλοι, δηλαδή τά έθνη, οί λαοί, οί όργανωμένες κοινωνίες, οί θρησκείες, οί διεθνείς όργανισμοί, οί στρατοί τών ένθνων, οί άρχές, οί έξουσίες κ.λ.π[31].

Σκοπός τής όργάνωσης τού 'Ιεχωβά είναι νά «δικαιώσει» τόν Θεό, δηλαδή νά τόν άποδείξει άληθή, και παράλληλα νά άποδείξει τόν Σατανά ψευδομένο[32]. Αυτό έπιτυγχάνεται όσο υπάρχουν άνθρώποι στόν κό-σμο, που έγκατέλειψαν τήν όργάνωση τού Σατανά και έντάσσονται όλόμυχα στήν όργάνωση τού 'Ιεχωβά. Γι' αυτό κάθε όπαδός τής «Σκοπίας» στρατεύεται στό έργο «άπό στήν σέ στήν», ώστε νά πείσει τους συναν-θρώπους του νά εγκαταλείψουν τήν όργάνωση τού Σα-τανά. Τό έργο αυτό θεωρείται εξαιρετικά έπιτεον, διότι οί δύο κόσμοι όδηγούνται σέ μία τελική σύγκρουση, σέ μία έσχάτη μάχη, που θα έχει ως άποτέλεσμα τήν όλο-κληρωτική καταστροφή τού δαιμονικού κόσμου και τήν έπίβληση τού μόνο τών όπαδών τής έταιρείας. Τόπος αυτής τής τελικής μάχης θα είναι ό Αρμαγεδώνας. Η μεγάλη μάχη θα γίνει όταν ό Ίησους Χριστός μέ τά άγγελικά στρατεύματα τεθεί επικεφαλής τής όργάνω-σης τού 'Ιεχωβά και όταν ό Σατανάς μέ τά δαιμονικά στρατεύματα, άντίστοιχα, τεθεί επικεφαλής τού ύπό-λοιπου κόσμου. Η μάχη αυτή περιγράφεται μέ φοβε-ρές εικόνες φρίκης. Ο Χριστός, «ή εirήνη μών»[33], ό «εύαγγελίζόμενος ειρήνην»[34], προβάλλεται ως ό «μέγας σφαγεύς», που θα καταστρέψει τόν άμαρτωλό κόσμο: «Όταν τό έργο τής μαρτυρίας τελειώσει», δια-βάζουμε σέ έντυπα τής έταιρείας, «ο Χριστός θά προ-χωρήσει εις τήν άπείρητον σφαγή όμιας τής όπας δέν έχει γίνει. Τόσα πτώματα θα πάθρουν από τό έν άκρον τής γής μέχρι τό άλλον, ούτε ούδείς θα δάπτι τούς νεκρούς»[35]. Η περιγραφή συνεχίζεται μέ άκόμη έντονότερες εικόνες: «Ο Ίησους Χριστός ό μέγας σφαγεύς και τώρα περιζώνεται τήν μαχίρα του καί έλάνει νικηφόρος εις τόν πόλεμον»[36]. «Από τή φρικτή σφαγή θά γληκύουν μόνον... όσοι βρίσκονται μέσα στό καταφύγιο»[37]. «Όλοι οί άλλοι έξω από τό καταφύγιο θά όλοκληρουν καί θά κυλιώνται στό χώμα... θα θανατωθούν έξ άπίας τής γοερής όρνγής τού 'Ιεχωβά»[38]. Όσοι έπίσχουν, οί «έκλε-κτοι», «θα έξέλθουν καί θα ίδούσι τά πτώματα εκείνων τούς όποιους έθανάτωσε ό 'Ιεχωβά, άπαρα, βόρά τών σκυληών που δέν θα πεθάνουν ούτε θα παύσουν νά σπρέουν έπάνω στό άπεχθή πώμαστα όσπου νά κα-ταφάγουν τά όστά των»[39].

Ύπαρχουν και οι «όλίγων εκκλησιών»!

ΤΟ ΑΚΟΥΣΑΜΕ και αὐτό κατά τήν περίοδο έργασίων τής Μεγά-λης Συνόδου: ότι υπάρχει ή Έκκλη-σία και ταυτόχρονα υπάρχουν και «όλίγων» «εκκλησιές»! Και έφόσον υπάρχουν οί «όλίγων» «εκκλη-σιές», έμεις οί ορθόδοξοι πού άπο-τελούμε τήν «περισσότερο» Έκκλησία, δέν θά πρέπει νά μολύμε τήν άποκλειστικότητα τής Έκκλησίας! Χαρακτηριστικό παρά-δειγμα άρθρο τού Έπισκόπου Αβύδου κ. Κυρίλλου, ό όποίος ση-τή-λνσε τους «δκραίους» και «φον-ταμενταλιστές», οί όποιοι έχουν τήν περπλήρη ότι μόνον ή Ορθο-δόξη είναι άποκλειστικά ή Μία Έκκλησία και άρνούνται «στοιχεία εκκλησιαστικότητας» στους έτερο-δόξους, δηλαδή τούς αϊρετικούς! Τό Γραφείο επί τών Αϊρέσεων τής Ίερās Μητροπόλεως Πειραιώς άνάλαβε νά άπαντηρή στόν Θεο-δικάτο, άποδεικνύοντας μέ αδιάσειστα στοιχεία, τήν ορθόδοξη πίστη στή Μία Έκκλησία. Έμείς άπλά θά ρωτούσαμε τόν Θεοφιλέ-στατο: Αφού στους έτεροδόξους (αϊρετικούς) υπάρχουν χάρις, μυ-στήρια, σωτηρία, τί μάς χρειάζεται ή Ορθοδοξία, ή οποία μέ «κουρά-ζει» μέ τήν άσκηση, τί νηστείες, τί μακροσούρες άκολουθείς, κ.λ.π.; Γιατί νά μή προσχωρήσουμε σέ μία προτεσταντική «εκκλησία», ή οποία άρνείται όλα αὐτά και τό μό-νο που ζητά είναι μία άόριστη πι-στη; Είναι κρίμα, ίσως κανίτια, νά έξέρχονται τέτοια λόγια από έπι-σκοπού χείλιν!

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφορούμε τούς άγαπήτους μας συνδρομητές ότι δύναται νά καταθέσουν τήν συνδρομήν των ή ένίσχυση και εις τήν Έθνικήν Τράπεζαν εις τό όνομα «Πανελληνίου Αϊρέτίνης Ένωσις». Αρ. λογαριασμού 129/296140-7. IBAN: GR 12011029000012929 614076. Τό δέ SWIFT τής τράπεζας είναι: (BIC) EETHNGRAA.

Ο 'Ο' τού δέν έχει κερδοσκοπικόν χαρακτήρα και τά έξο-δα εκδόσεως του σπέρνουν άποκλειστικά και μόνον εις τας συνδρομάς σας. Βοηθήστε εις τήν έκδοσιν και διάδο-σιν τού «Ο.Τ.».

Εκ τού Λογιστηρίου τού «Ο.Τ.»

ρίστησε τόν Θεό που τόν άξίωσε νά τελειώσει τήν άγωγή τής άθλησεως, παρέδωσε τήν ψυχή του και αξιώθηκε έτσι τής ούρανίου μακαριότη-ος.

«Μάρτυρες τού Ίεχωβά»: Θρησκεία ή κερδοσκοπική έταιρεία;

ΚΑΘΕ αϊρεση ή μάλλον άποτελεί τήν ρύσια κάθε αϊρε-σης. Άν ή άλήθεια τού Ευαγγελίου είναι ή όδός, που όδηγεί σέ κοινωνία μέ τόν Θεό και στή σωτηρία, ή αϊρε-ση είναι μία άπολυτοποιμένη διδαχή, που άκυρώνει τήν ουσία τού Ευαγγελίου και όδηγεί εκτός τού Θεού και εκτός σωτηρίας. Η έταιρεία «Σκοπία» είναι φορέας άκριβως μιάς τέτοιας άπολυτοποιμένης διδαχής, που άντλεί τό κύρος τής, όχι βέβαια από τήν Αγία Γραφή, αλλά από τόν ύποτιθέμενο μοναδικό άγνωτό τού 'Ιεχωβά[29], δηλαδή από τόν ίδιο τόν εαυτό τής. Άλλω-στε, μέσω αυτής τής άπολυτοποιημένης διδαχής ή έται-ρεία επιβάλλεται στους όπαδούς τής.

Τρείς φορές ώρισαν τό τέλος!

Αμέσως μετά τόν Αρμαγεδώνα θά εκδοθήουθεϊ ή χι-λιετής βασιλεία τού Χριστού στή γή. Ο Ρώσσεϊ δια-βεβαίωσε ότι αὐτό θα γίνειάν τό 1914. Όταν, όμως, τότε δέν συνέβη πίστευε, άναγκάστηκε νά μεταθέσει τήν έναρξη τής βασιλείας λίγο άρότερα, γύρω στό 1918[40]. Όμως, πέθανε τό 1916 και δέν προλάβε νά δει τή διά-ψωση και τής νέας «προφητείας» του. Ο Ρόδερφορδ διακήρυττε ότι ή βασιλεία θα άρχιζε «τό έτος 1925, γύρω στό Φθινόπωρο»[41]. Όταν τότε συνέβη κά-τι, ό Ρόδερφορδ δέχθηκε «νέα άποκάλυψη», ισχυριζό-μενος ότι τό 1914 ή βασιλεία ίδρύθηκε όράτως στους ούρανούς και άποκρύπτοντας, βέβαια, ότι όλοι ως τότε μιλούσαν γιά βασιλεία έπνεγια και όραση. Από τότε ή έται-ρεία ισχυρίζεται ότι ή γενιά τού 1914 θα ζούσε όλα τά έσχατα γεγονότα. Τό 1920 κυκλοφόρησε τό βιβλίο τού Ρόδερφορδ μέ τόν χαρακτηριστικό τίτλο: «Εκατομμύρια ήδη ζώντων ούδέποτε θα άποσπαστούν» και πολύ άρό-τερα, τόν Σεπτέμβριο τού 1984, τό περιοδικό «Σκοπία» κυκλοφόρησε μέ τόν επίσης χαρακτηριστικό τίτλο: «1914. Η γενιά πού δέ θα παρέλθει»[42]. Άλλού ή έται-ρεία έκανε λόγο γιά άνθρώπους που ήσαν «αρκέται ένή-λικοι» τό 1914 και «θά ζώον άκόμη γιά νά ίδούν τό τέλος τού πονηρού αυτού συστήματος»[43]. Όμως, ή γενιά τού 1914 έχει ήδη πρό πολλού παρέλθει. Ακόμη και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Νάβον Νόρ, κατά τόν όποιο, ή χλιετής βασιλεία στή γή θα άρχιζε, σύμ-φωνα μέ νέους ύπολογισμούς, τό 1975. Όταν και όσοι γεννήθηκαν ή χρονία εκείνη από τούς τυχόν έπιζώντες θα είναι σήμερα (2016) άνω τών 100 ετών!»[44] Έλευστιά άπόπειρα προσδιορισμού τού χρό-νου τής βασιλείας. Έγινε από τόν Ν

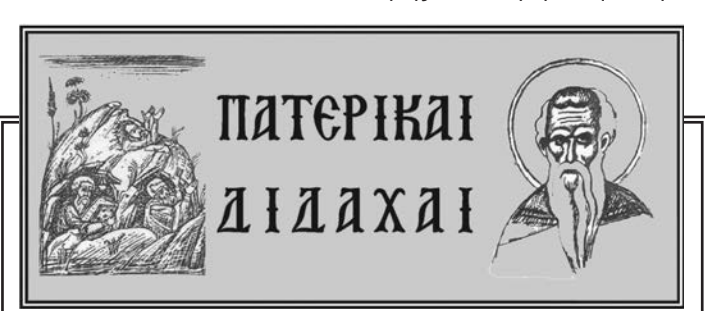
Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Πρώτη απάντησις τῆς ΠΕΘ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας κ. Νικόλαον Φίλιν διὰ δηλώσεις του σχετικὰς μετὸ μάθημα τῶν Ὀρθοσκευτικῶν

2ον - Τελεustaίον

Ἄν τὸ ἐγκλημα τοῦ σημερινοῦ μαθητάμου, εἶναι ὅτι ὅλα τὰ παραπάνω ὑπολοιοῦνται μέσα ἀπὸ τὰ πνευματικά καὶ πολιτισμικά βιώματα τῶν παιδιών, ποὺ γεννιήθηκαν καὶ ανατράφηκαν ἐντὸς τῆς ὀρθόδοξης πνευματικῆς παραδόσεως καὶ ἀμφοσφαιρας, τότε ἄς μάς ἐπιτραπεί νὰ ἀπαντήσουμε σέ ὅσους ἀμφισβητοῦν τὸ συγκεκριμένο ἔργο μας λέγοντάς τους: Μη-πως θὰ μάς ἐπιβρίθαι νὰ «ἀρνηθῶμεν τὸ γὰρ ποὺ ποὺ βυζάζαμε». Ἀγωνιζομαστε ἄλλος ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ κατὰ πλάνω στὴν ψευτιά. Καταπάνω σ'αὐτοὺς ποὺ θέλουν τὴν Ἑλλάδα ἔνα κομφαρί χωρὶς ψυχὴ, ἕνα λουλουδι χωρὶς μυροδιά... Ὁ καὶρός θὰ δεῖξαι ποῖος ἔχει δικαίω, ἂν καὶ δὲν χραισάξεται ὁλόκληρὴ αὐτὴ ἡ ἀποδείξις». (Φωτὴς Κόντογλου. Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἡ πονεμένη Ρωμοσύνη», 1963).

3. Τὸ σχολεῖο, κατὰ τὸν κ. Φίλη, εἶναι κοσμικὸ. Ἀλήθεια ὁμως, πῶς συνάγεται κάτι τέτοιο; Διότι ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι κοσμικὸ κράτος θεωρεῖται τὸ κράτος ποὺ συνταγματικὰ δὲν ἀναγνωρίζει κάποια ἐπίσημη θρησκεία οὐτε ἐπικρατὺς θρησκεία. Στὰ κοσμικὰ κράτη οἱ θρησκείες ἀναγνωρίζονται ὡς Νομικά. Πρόσωπα τῶνῶν καὶ δικαίου. Γνωρίζουμε ὁμως, ὅτι τὸ Σύνταγμα τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖο στὴν προμετωπίδα του ἀναφέρει μετὰ δυνάτη σαφηνεῖται ὅτι ποιεῖται «εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος», σὲ κανένα ἄνθρωπο δὲν μνημονεῖται τὴν κοσμικὴ διάρθρωσις ἡ διδασκαλία τοῦ Κράτους. Πῶς λοιπὸν, ἀπὸ ἕνα μὴ κοσμικὸ κράτος, μετὰ ὅλα τὰ δια-

Αἱρετικὸς = χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν

• “Ἐλεγον γὰρ τὸν Ἀββᾶ Ἀγάθωνος ὅτι πῆγαν μερικοὶ σ' αὐτόν, ἔχοντας ἀκούσιον ὅτι ἦταν στολισμένους μετὰ μεγάλη δακρύση. Ἐθλοντας νὰ τὸν δοκιμάσουν ἂν ὀργίζεται, τοὺ λέγουν: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων; Ἀκούσαμε γὰρ σένα ὅτι εἶσαι ἀκόλαστος καὶ περὶ ἁρῶν». Καὶ ἐκείνος τοὺς λέγει: «Ναί, εἶται εἶναι». Καὶ τοὺ λέγουν: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων ὁ φιλόσπος καὶ φιλοκατήγορος». Καὶ τοὺ ἀποκρίνεται: «Ἐγὼ εἶμαι». Τοὺ λέγουν πάλι: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων ὁ αἱρετικὸς». Καὶ ἀποκρίθηκε: «Δὲν εἶμαι αἱρετικὸς». Τὸν παρεκάλεσαν λοιπὸν, λέγοντας: «Πῆς μας, γιὰτί ποῦ σὺ εἴπαμε καὶ τὰ παραδέχομαι καὶ τὸ τελευταῖον δὲν τὸ ἀνέστης». Τὸς λέγει: «Τὰ πρῶτα τὰ παίρνω ἐπάνω μου. Γιατί χρὸς εἶναι γὰρ τὴν ψυχὴ μου. Ἀλλὰ τὸ αἱρετικὸς εἶναι χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ δὲν θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν Θεόν».

Αὐτὸ ἀκούσας σημεῖαναι αἱρετικὸς = χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν. Διότι οἱ αἱρετικοὶ εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ. Καθοδοιοῦνται ἀπὸ τὸν διάβολο.

• Ὅταν οἱ ἐνωτικοὶ μετὸν Πατριάρχην Βέκκο καὶ τὸν αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγω πῆγαν στὸ Ἅγιον Ὅρος, γὰ νὰ πείσουν τοὺς Ἀγορείτες μοναχοὺς, γὰ τὴν ἔνωσιν καὶ νὰ συλλεποτηρήσουν, παρουσιασάμενοι ἡ ἰδία ἡ Παναγία μας σὲ κάποιο Ἔρωνα τὴν ὥρα, ποὺ ἔλεγε τοὺς χαιρετισμούς Της καὶ τοὺ εἶπε: «Νὰ ἀδοιοποίησις τοὺς πατέρες ἐξ ἔρχονται οἱ ἐχθροὶ οἱ δικοὶ μου καὶ τοῦ Ὑιοῦ μου. Νὰ μὴ τοὺς δεχθῆτε». Ὅσοι μποροῦν νὰ τοὺς ἐλέγουν νὰ παραμυνῶν καὶ νὰ λάβουν τὸ μαρτυρικὸ θάνατο. Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ κρυφτοῦν».

Πράγματι πολλοὶ μοναχοὶ μαρτύρησαν. Ὁρσιμένον ὁμως ἀπὸ φόβη δέχτηκαν τοὺς Ἀσπυρόφρονες καὶ ὁμοῖ μόνω συλλεποτηρήσαν μαζὶ τους, ἄλλα καὶ τοὺς ἔδωσαν ὡς δῶρο πολλὰ ἱερά σκεύη, δολιχὰ Ἅγια Ποτήρια, Εὐαγγέλια, θυμιατάκια καὶ ἄλλα, ποὺ τὰ περισσότερα ἐκλέμαν ἀπὸ ἄλλες Μονές. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ μοναχοὶ ἔμειναν τυμπανισαὶ καὶ τὰ ὅληα σώματα τοὺς ἔγιναν κατάμαυρα καὶ βρομυόσαν ποῦνι· ἔγιναν ἕνα φρικτὸ θέαμα, ποὺ δὲν ἔντεχαν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὰ ἀντικρύσουν. Αὐτοὺς δὲν τοὺς ἐνταφίσαν στὸ κοινὸ κοιμητήριον, ἄλλὰ σὲ ἕνα ὑπόγειο σπήλιον, τὸ ὁποῖο καὶ περιέφραζαν γὰ τὴν προστασία τῶν πιστῶν.

• Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτον, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀρχὴν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι (ἐμὴ λογιανόζοντες) τοὺ ποιμνίου. Καὶ ἐξ ὡμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες Ἀλσιόνης δεσποταρμενὰ τοὺ ἀποστάν τοὺς μαθητάς ὅπισω αὐτῶν» (Πρὸς κ' 29-30).

Οἱ ἰδιοὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἄλλα καὶ ὁλοὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς συμβουλευόμενοι καὶ μὲς λέγων μακριὰ ἀπὸ τοὺς αἱρετικούς: «μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεύσαν παραποῦ» (Τττ. γ' 10).

• Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει: «ὅσο ἀδύνατον εἶναι νὰ προέλθῃ φλόγᾳ ἀπὸ τὸ χεῖν, τόσο ποῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ταπείνωσις σποὺς αἱρετικούς».

Ἐπομένως αὐτοὺς ὁ ἄλλος ποὺ δεικνύουν ὀρσιμένον ἑλκρικό, ἄλλοι, θεολόγοι γὰ τοὺς διολόγους προβάλοντας τὴν ἀγάπην χωρὶς τὴν λύλεια εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἐμεῖς τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μὲς συμβουλευόμεθα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς κατεπιθυμῶμαστε καὶ ὄχι ἀπὸ ὅλους κεντρά.

Γ' αὐτοὶ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνεχίζει καὶ λέγει ὅτι ἐπὶ τρία χρόνια συνεχῶς μερά-νυκτα δὲν σταμάτηα μετὰ δάκρυα νὰ σᾶς συμβουλεύωμ κἀθε ἕνα ἐνωχιστά. Καὶ αὐτὸ γὰ νὰ μὴ γίνων αἱρετικοί. Ἐταὶ οἱ πατέρες μὲς ἀνυψήσαν ἐναντίον τῶν αἱρετικῶν στίς Οἰκουμενικές Συνόδους ἀπὸ ὅπου καὶ ἔνα παραδείγμα ἀναφέρουμε.

Ο αἱρετικὸς φιλόσοφος

Κάποιος μέρα, στὴν πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, κάποιος αἱρετικὸς φιλόσοφος ἔλεγε συνήθως αἱρετικὰ πράγματα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Πατέρες Ἀρχιερεῖς, τοὺ εἶπε: «Ὁ φιλόσοφος, ἐάν μὲν λέγῃς ἀλήθεια, νὰ μεγαλῶσις τὸ στόμα σου καὶ νὰ λέγῃς περισσότερα. Ἐάν ὁμως λέγῃς ψέματα, νὰ φραχθῇ τὸ στόμα σου καὶ νὰ μείνῃς βουβός». Ἀμέως τότε μετὸν λόγω τοῦ Ἀββῆ Ἐβρουβάθῃ ὁ φιλόσοφος καὶ πλεόν δὲν μπορούσε νὰ μιλῇσιν καθόλου καὶ νὰ ἀπαντήσῃ, ἄλλὰ ζήτησε χαρτὶ καὶ ἔγραψε: «Ἅγιοι Πατέρες, παρακαλέσθε τὸν Θεὸ νὰ ἀνοήσῃ τὸ στόμα μου νὰ μιλῶσι καὶ ὑποδοχηταὶ νὰ ἐπιτρέψωμ καὶ ἐγὼ στὴν εὐσεβείαν». Ἀφοῦ οἱ Πατέρες προσευχθήσαν στὸν Θεὸ μίλησε ὁ φιλόσοφος καὶ ἀμέσως βαπτίσθηκε καὶ ἔγινε Χριστιανὸς καὶ αὐτοὺς καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦσαν.

• Ἡ μεγαλύτην αἵρεσις τῆς ἐποχῆς μας, τὴν ὁποῖα ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς ὀνόμασε Παναίρεσις εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός. Πολλοὶ σύγχρονοι ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μὲς μιλῶσαν ἐναντίον του. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος, ὁ Ἅγιος Παΐσιος, οἱ μακαριστοὶ Ἱερομοναχοὶ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, Γεωργιὴλ Διονυσιάδης, Γεωργίος Καψάνης, Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, Μάρκος Μανώλης καὶ πόσοι ἄλλοι.

• Ὁ γνωστός καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Δ. Τσελεγιάνης ὅταν ἦταν ἀκόμῃ νεαρός, ἐπισκέφθηκε τὸν Ἐρμόνα Ἐφραίμ στὸ ἀσκητήριό του στὰ Καπουκανία καὶ τὸν ρώτησε γὰ τὸν Οἰκουμενισμό. Ὁ Ἐρμόνας ἀπάντησε:

«Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, παιδί μου, ποὺ τὴν ἔχει κάνει κ' ἕνας ἀκόμῃ νωρὶ-τερά ὀπὸ σένα. Ἐγὼ, ἐδωτέρα ἐπάνω, βρισκόμαι σαράντα χρόνια στὰ βράχια (...) ἄλλὰ μ' αὐτὸ τὸ θέμα δὲν ἔχω ἀσχοληθῇ. Γ' αὐτὸ, ἐπεὶδὴ ἔπρεπε νὰ τοὺ ἀπαντήσω, ἀφοῦ δέχτηκα ἐρώτημα δὲν ἔμα καμὰ γνώμῃ πάνω στὸ θέμα, πῆγα στὸ κελλὶ μου καὶ προσευχθῆνκα καὶ ρώτησα τὸν Χριστὸ νὰ μετὰ πληροφορήσῃ τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός. Πῆρα τὴν ἀπάντησιν, τὴ ὁποῖα εἶναι ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει πνεῦμα πονηρίας καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα».

Στὴν ἐρώτησιν τοῦ καθηγητοῦ πῶς ἀκριβῶς πιστοποιήθηκε αὐτὸ, ὁ π. Ἐφραίμ ἀπάντησε πῶς «μετὰ τὴν προσευχὴ γέμισε τὸ κελλὶ μου ἀπὸ ἀφορή-την δυσωδία, ἡ ὁποῖα ποὺ ἔφερνε ἀσφύξια στὴν ψυχὴ, δὲν μπορούσα νὰ ἀναπνεύσω πνευματικὰ (...).

Καὶ ὁ διόδοιμος γέροντας κατέληξε: «Ἐγὼ ἀπόλυτην βεβαιότητα ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν ἔχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἄλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον. Ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ὅλες οἱ αἱρέσεις ἔχουν δαιμονικὸ πνεῦμα.

ὁ κ. Ὑπουργὸς δὲν γνωρίζει τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ὅταν ὑποκαθι-στάνταις τὸ δικαστήριον, ποὺ εἶναι τὰ μόνω ἐντεταλμένα νὰ προβάλουν σὲ ἐρμηνευτικές προσεγγίσεις τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων, περιδι-αβαίνει τὰ ΜΜΕ καὶ δηλώνει, δοδεῖσις κἀθε εὐκαιρίας, ὅτι τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο εἶναι σχολεῖο τῆς γνώ-σις, δημιουργικὸ ἐργαστήρι, ποὺ προάγει τὴν ἀλληλεπερχήρησιν τῶν ἐπιστημῶν, σὲ πνεῦμα ἀπόλυτης ἐλευθερίας, χωρὶς, ὁμως, νὰ ἀρίστα-ται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν παρακατα-θήκη τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.

Ἐνὸς ἔθνους, οἱ ὑπῆκοοι τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀποφασίσει νὰ γαλοῦνουν τὰ παιδιὰ τους μετὰ τὰ νάματα τοῦ αἵματος τῶν νεκρῶν ἡρώων τοῦ ἐνδοξοῦ πα-ρελθόντος, χωρὶς ταῦτοχρονά, νὰ υπολείπονται σὲ τίποτα ἀπὸ ὅλες τῆς πολιτισμένους χώρες τῆς Δύσης, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ εὐρωπαϊκὸ κεκτιμέ-νο. Νά, λοιπὸν, γιὰτί καὶ ὁ σχετικὸς ἐρμηνευτικὸς τοῦ Συντάγματος νό-μος τῆς ἐκπαίδευσῆς (1566/85) προ-βλεπει σὲ νομικὴ ἐπικύρωσι τῆς πα-ραπάνω ἀλήθειας, καθιστώντας σαφές μετὰ ἕνα ἀπερρίκταστο καὶ κατη-γορηματικὸν τρόπο ὅτι σκοπὸς τῆς Ἐκπαίδευσῆς εἶναι νὰ υποβοηθῇ τοὺς μαθητὰς «νὰ γίνονται ἐλευθεροί, ὑπεύθυνοι, δημοκρατικοὶ πολῖτες, νὰ ὑπερασπίζονται τὴν ἐθνικὴν ἀνεξερ-τήσιον, τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς Χώρας καὶ τῆς δημοκρατίας, νὰ ἐμπνε-νῶνται ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς τὸν ἄνθρω-πο, τὴν ζωὴ καὶ τὴ φύσιν καὶ νὰ διακα-τέχονται ἀπὸ πίστιν πρὸς τὴν πατρί-δα καὶ τὰ γνήσια στοιχεῖα τῆς ὀρθό-δοξης χριστιανικῆς παράδοσις». Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς τοῦς συνει-δήσις εἶναι ἀπαράβιαστη». Ἀλήθεια,

4. Ὁ κ. Ὑπουργὸς παρουσιάζει ὡς ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς τῆς θεω-ρίας τοῦ Δαρβίνου, τὴν ὁποῖα «διδο-σὶ τὸ σχολεῖο» καὶ, ἐπομένως, δὲν εἶναι δυνατόν «νὰ μπαῖνοβγαῖνουν θεολόγοι καὶ ἱερεῖς ποῦ νὰ λένε ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι ἀνοήσιες καὶ πῶς προήλθαν ἀπὸ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Ἑῶα». Φαίνεται πῶς ὁ ἴδιος ἀνα-δεικνύεται μετὰ τὸν πῶ χαρακτηρι-στικὸν τρόπο ὡς προαγνῶντος ἐνὸς αὐτή-του διδακτικοῦ ὑλισμοῦ, ποὺ ἐπικεν-τρύνεται σχολαστικὰ στὸ περιεχόμε-νο τῆς νέας γνώσις καὶ ὄχι στὸν τρό-πο μετὰδόσης τῆς. Γιατί, σὲ ἀντίθε-τη περίπτωση, ὁ κ. Ὑπουργὸς θὰ ὑπερα-σπίζταν, ὡς ὀφείλει, τὴν δημοκρατικὴν δημιουργικὴν ἀλληλεπερχήρησιν ὅλων τῶν μαθητῶντων, ὅλων τῶν ἀποπέ-μω καὶ ὅλων τῶν «σχολῶν», ποὺ ὁλοὶ τὸ σχολεῖο εἶναι ἀνοικτὸ, ὅπως ὁ ἴδιος δηλώνει, ἀλληλεπερχήρουνται καὶ συνυπάρχουν ὁρμονικά καὶ βοη-θοῦν τὸ παιδί νὰ κάνει τίς δικές του γόνιμες συνθέσεις. Αὐτὸ ἰσχύει ἀκόμα περισσότερο, ὅταν οἱ θέσεις καὶ οἱ ἀπόψεις αὐτῆς προέρχονται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν παρακαταθήκῃ τοῦ λαοῦ τῶν ἁγίων, ἔχουν ἐρεθεῖ τῆς πνευματικῆς ἀναζητήσις του καὶ ἔχουν ἀσφυρλα-τίζεσαι διαχρονικὰ τὴν πολιτισμικὴν του ταυτότητα. Τότε, ὑπάρχει ἡ ἀναγκαῖ-στη νὰ ἀκόμα μετακυλίσῃ σθεναρῶς κατὰ τὴν προσέγγισί του καὶ δὲν προσφέρονται γὰ προσβλήτικὴ ὑπο-τήρησιν, ποὺ σπάνι νὰ ὅρια τοῦ ἐκχυ-δαίμοσι! Φαίνεται πῶς αὐτεῖς οἱ ἀλή-θειες δὲν τυγχάνουν τῆς ἀποδοχῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ὁ ὁποῖος, πέραν τῶν ἄλλων, ἀτύχησε καὶ πρὸς ἐρμη-νευτικὴν προσέγγισιν βιβλικῶν κειμέ-νων, ἀποδεικνύοντας ὅτι μᾶλλον, δὲν διακρίναν γὰ τίς ἐπιδόσεις του στὰ θεολογικὰ γράμματα κατὰ τὸ παρελ-θόν... Ποτέ βέβαια, δὲν εἶναι ἀργά! Γιατί, ἂν ἔκανε τὸν κόπο ὁ κ. Ὑπουργὸς καὶ ἐκνενοῖσαι μᾶ προ-σπείθει ἀνοδιφήσις τῶν βιβλικῶν κειμένων τῆς ἑνέσεως, θὰ διαπί-στωνε, μετ'ἐκλήψῃ ἰσως, ὅτι ὁ ἀναλ-οιωπτες πνευματικῆς ἀλήθειας, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἐπεξεργασία τοὺς ὑπερκείται κατὰ πόλιν, τῆς ἐξα-γωγῆς ἀπλοικῶν καὶ ὑπερπατήσις σημειμῶν συμπερασμάτων,

ποὺ ἀοικῶν κατάφωρα, ὄχι μόνον τὰ κείμενα αὐτὰ καθαυτὰ, ἀλλὰ καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ σημεῖανῶν γὰ τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον ἀνεπαρέμης. 5. Τὸ σχολεῖο τῶν ἀνείρων μας, γὰ τὸ ὁποῖο ἀγωνιζόμεσαι καὶ τὸ ὁποῖο ὀραματίζομαστε, ὅλοι οἱ θεσμι-κοὶ παράγοντες τῆς κοινωνίας μας ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κατεβῶσι τῆς δικῆς τοὺς ἀπόψεως, σχετικὰ μετὰ τὴν διάρθρωσιν τοῦ καὶ τοὺς ποικιλίους στόχους του. Ἄν λοιπὸν, ἡ διαπίστω-σι αὐτὴ ἰσχύει γὰ κἀθε θεσμικὸ φε-ροεὶ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, τότε περιβιάζεται μετὰ ἀπόλυτο κύρος στὴν περὶπτωσιν τῆς ποιμνίουσας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποῖα ἀποτελεῖ πνευ-ματικὴν τροφὸς τοῦ ἔθνους μας. Εἶναι δυνατόν ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἐρευνᾶς καὶ Ὀρθοκευμάτων νὰ ἀποκλείει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ὀρθωσὴν ἐνὸς τέτοιου λόγου, ποὺ ὄχι μόνω δικαιοδοτεῖται, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦται ἔξωθεν νὰ καταθέσι: καὶ ὑποχρεοῦται νὰ τὸ κάνει ὅχι μόνω ἡθικά, παιδαγωγικὰ καὶ ἱστορικὰ ἀλλὰ καὶ νομικά, κάνοντας χρῆσιν τοῦ θερμοθετημένου δικαιώματος τῆς νὰ παρακολουθεῖ τὸ δογματικὸ περιεχό-μενο τῶν βιβλίων τοῦ διδασκάντος οἱ Ἐληνές μαθητῆς. Δυστυχῶς, τέτοι-ω ἐπιπέδω σφοκρανέται τοῦ ἔργου καὶ τοῦ ρόλου ἐνὸς ὁλόκληρου κλά-δου Ἐκπαιδευτικῶν, καθὼς καὶ ἀνε-πλήρητοι ἀφορισμοὶ καὶ ἀποκλήσεις παραπέμπουν σὲ ἄλλες σκοτεινές ἐποχές, ποὺ εὐτυχῶς δὲν ἐκφράζοντ τὴν δημοκρατικὴν παράδοσιν τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς δὲν γνωρίζει τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ὅταν ὑποκαθι-στάνταις τὸ δικαστήριον, ποὺ εἶναι τὰ μόνω ἐντεταλμένα νὰ προβάλουν σὲ ἐρμηνευτικές προσεγγίσεις τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων, περιδι-αβαίνει τὰ ΜΜΕ καὶ δηλώνει, δοδεῖσις κἀθε εὐκαιρίας, ὅτι τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο εἶναι σχολεῖο τῆς γνώ-σις, δημιουργικὸ ἐργαστήρι, ποὺ προάγει τὴν ἀλληλεπερχήρησιν τῶν ἐπιστημῶν, σὲ πνεῦμα ἀπόλυτης ἐλευθερίας, χωρὶς, ὁμως, νὰ ἀρίστα-ται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν παρακατα-θήκη τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.

Ἐνὸς ἔθνους, οἱ ὑπῆκοοι τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀποφασίσει νὰ γαλοῦνουν τὰ παιδιὰ τους μετὰ τὰ νάματα τοῦ αἵματος τῶν νεκρῶν ἡρώων τοῦ ἐνδοξοῦ πα-ρελθόντος, χωρὶς ταῦτοχρονά, νὰ υπολείπονται σὲ τίποτα ἀπὸ ὅλες τῆς πολιτισμένους χώρες τῆς Δύσης, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ εὐρωπαϊκὸ κεκτιμέ-νο. Νά, λοιπὸν, γιὰτί καὶ ὁ σχετικὸς ἐρμηνευτικὸς τοῦ Συντάγματος νό-μος τῆς ἐκπαίδευσῆς (1566/85) προ-βλεπει σὲ νομικὴ ἐπικύρωσι τῆς πα-ραπάνω ἀλήθειας, καθιστώντας σαφές μετὰ ἕνα ἀπερρίκταστο καὶ κατη-γορηματικὸν τρόπο ὅτι σκοπὸς τῆς Ἐκπαίδευσῆς εἶναι νὰ υποβοηθῇ τοὺς μαθητὰς «νὰ γίνονται ἐλευθεροί, ὑπεύθυνοι, δημοκρατικοὶ πολῖτες, νὰ ὑπερασπίζονται τὴν ἐθνικὴν ἀνεξερ-τήσιον, τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς Χώρας καὶ τῆς δημοκρατίας, νὰ ἐμπνε-νῶνται ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς τὸν ἄνθρω-πο, τὴν ζωὴ καὶ τὴ φύσιν καὶ νὰ διακα-τέχονται ἀπὸ πίστιν πρὸς τὴν πατρί-δα καὶ τὰ γνήσια στοιχεῖα τῆς ὀρθό-δοξης χριστιανικῆς παράδοσις». Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς τοῦς συνει-δήσις εἶναι ἀπαράβιαστη». Ἀλήθεια,

• “Ἐλεγον γὰρ τὸν Ἀββᾶ Ἀγάθωνος ὅτι πῆγαν μερικοὶ σ' αὐτόν, ἔχοντας ἀκούσιον ὅτι ἦταν στολισμένους μετὰ μεγάλη δακρύση. Ἐθλοντας νὰ τὸν δοκιμάσουν ἂν ὀργίζεται, τοὺ λέγουν: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων; Ἀκούσαμε γὰρ σένα ὅτι εἶσαι ἀκόλαστος καὶ περὶ ἁρῶν». Καὶ ἐκείνος τοὺς λέγει: «Ναί, εἶται εἶναι». Καὶ τοὺ λέγουν: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων ὁ φιλόσπος καὶ φιλοκατήγορος». Καὶ τοὺ ἀποκρίνεται: «Ἐγὼ εἶμαι». Τοὺ λέγουν πάλι: «Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων ὁ αἱρετικὸς». Καὶ ἀποκρίθηκε: «Δὲν εἶμαι αἱρετικὸς». Τὸν παρεκάλεσαν λοιπὸν, λέγοντας: «Πῆς μας, γιὰτί ποῦ σὺ εἴπαμε καὶ τὰ παραδέχομαι καὶ τὸ τελευταῖον δὲν τὸ ἀνέστης». Τὸς λέγει: «Τὰ πρῶτα τὰ παίρνω ἐπάνω μου. Γιατί χρὸς εἶναι γὰρ τὴν ψυχὴ μου. Ἀλλὰ τὸ αἱρετικὸς εἶναι χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ δὲν θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν Θεόν».

Αὐτὸ ἀκούσας σημεῖαναι αἱρετικὸς = χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν. Διότι οἱ αἱρε-τικοὶ εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ. Καθοδοιοῦνται ἀπὸ τὸν διάβολο.

• Ὅταν οἱ ἐνωτικοὶ μετὸν Πατριάρχην Βέκκο καὶ τὸν αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγω πῆγαν στὸ Ἅγιον Ὅρος, γὰ νὰ πείσουν τοὺς Ἀγορείτες μοναχοὺς, γὰ τὴν ἔνωσιν καὶ νὰ συλλεποτηρήσουν, παρουσιασάμενοι ἡ ἰδία ἡ Παναγία μας σὲ κάποιο Ἔρωνα τὴν ὥρα, ποὺ ἔλεγε τοὺς χαιρετισμούς Της καὶ τοὺ εἶπε: «Νὰ ἀδοιοποίησις τοὺς πατέρες ἐξ ἔρχονται οἱ ἐχθροὶ οἱ δικοὶ μου καὶ τοῦ Ὑιοῦ μου. Νὰ μὴ τοὺς δεχθῆτε». Ὅσοι μποροῦν νὰ τοὺς ἐλέγουν νὰ παραμυνῶν καὶ νὰ λάβουν τὸ μαρτυρικὸ θάνατο. Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ κρυφτοῦν».

Πράγματι πολλοὶ μοναχοὶ μαρτύρησαν. Ὁρσιμένον ὁμως ἀπὸ φόβη δέχτηκαν τοὺς Ἀσπυρόφρονες καὶ ὁμοῖ μόνω συλλεποτηρήσαν μαζὶ τους, ἄλλα καὶ τοὺς ἔδωσαν ὡς δῶρο πολλὰ ἱερά σκεύη, δολιχὰ Ἅγια Ποτήρια, Εὐαγγέλια, θυμιατάκια καὶ ἄλλα, ποὺ τὰ περισσότερα ἐκλέμαν ἀπὸ ἄλλες Μονές. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ μοναχοὶ ἔμειναν τυμπανισαὶ καὶ τὰ ὅληα σώματα τοὺς ἔγιναν κατάμαυρα καὶ βρομυόσαν ποῦνι· ἔγιναν ἕνα φρικτὸ θέαμα, ποὺ δὲν ἔντεχαν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὰ ἀντικρύσουν. Αὐτοὺς δὲν τοὺς ἐνταφίσαν στὸ κοινὸ κοιμητήριον, ἄλλὰ σὲ ἕνα ὑπόγειο σπήλιον, τὸ ὁποῖο καὶ περιέφραζαν γὰ τὴν προστασία τῶν πιστῶν.

• Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτον, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀρχὴν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι (ἐμὴ λογιανόζοντες) τοὺ ποιμνίου. Καὶ ἐξ ὡμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες Ἀλσιόνης δεσποταρμενὰ τοὺ ἀποστάν τοὺς μαθητάς ὅπισω αὐτῶν» (Πρὸς κ' 29-30).

Οἱ ἰδιοὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἄλλα καὶ ὁλοὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς συμβουλευόμενοι καὶ μὲς λέγων μακριὰ ἀπὸ τοὺς αἱρετικούς: «μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεύσαν παραποῦ» (Τττ. γ' 10).

• Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει: «ὅσο ἀδύνατον εἶναι νὰ προέλθῃ φλόγᾳ ἀπὸ τὸ χεῖν, τόσο ποῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ταπείνωσις σποὺς αἱρετικούς».

Ἐπομένως αὐτοὺς ὁ ἄλλος ποὺ δεικνύουν ὀρσιμένον ἑλκρικό, ἄλλοι, θεολόγοι γὰ τοὺς διολόγους προβάλοντας τὴν ἀγάπην χωρὶς τὴν λύλεια εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἐμεῖς τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μὲς συμβουλευόμεθα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς κατεπιθυμῶμαστε καὶ ὄχι ἀπὸ ὅλους κεντρά.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Εὐγνωμοσύνη: Ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς γ'. Εὐγνωμοσύνη καὶ εἰς τὰ δυσάρεστα

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλάς και ποιάς αλλαγάς υπέστη έξ αίτίας αυτής της ύπογραφής

27ον Συνεργασία διά την Ανάπτυξιν ή την διάλυσιν;

Σημαντική διευκρίνιση: Ή μελέτη μέ τόν γενικό τίτλο «Ή Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλάς και ποιάς αλλαγάς υπέστη εξαιτίας αυτής της υπογραφής» αποτελείται από μία σειρά άρθρων, που έχουν, όμως, και αυτότελεια, αφού κάθε άρθρο αυτής της μελέτης επικεντρώνεται σέ συγκεκριμένο ζήτημα, που προκύπτει από την Συνθήκη.

Ό 17ος (XVII) τίλος της Συνθήκης του Maastricht ονομάζεται «Συνεργασία γιά την ανάπτυξη». Στην σειρά τών άρθρων, που τόν αποτελούν, οι ίδιοντες της Ευρωπαϊκής Ένώσεως περιγράφουν ένα κατακτη-τικό σχέδιο, καλυμμένο εντελώς μέ "παχιά" και "ωραία" λόγια, που πόρρω απέχουν από την πραγματικότητα.

«Άρθρο 130΄

1. Ή πολιτική της Κοιότητας στόν τομέα της συνεργασίας γιά την ανάπτυξη, ή οποία συμπληρώνει την πολιτική τών κρατών μελών, εύνει:

- **τή σταθερή και διαρκή οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη τών αναπτυσσόμενων χωρών, και, ιδιαιτέρως, τών πιο μειονεκτικών,**

- **την άρμονική και προοδευτική ένταξη τών αναπτυσσόμενων χωρών στη διεθνή οικονομία,**

- **την καταπολέμηση της ένδειας στις αναπτυσσόμενες χώρες.**

2. Ή κοινοτική πολιτική στόν τομέα αυτόν συμβάλλει στόν **γενικό στόχο της ανάπτυξης και της εδραίωσης της δημοκρατίας** και του κράτους δικαίου, καθώς και στό στόχο του σεβασμού τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τών θεμελιωδών ελευθεριών. [...] ».

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 130΄ οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ή Έλλάδα, θα έπρεπε να **«είχαν σταθερή και διαρκή οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη, άρμονική και προοδευτική ένταξη στην διεθνή οικονομία, και, να έχει καταπολεμηθεί ή ένδειαν»**. Ποιές από αυτές τις προσδοκίες "ανάπτυξης" επληθεύθηκαν; Απολύτως καμιά! Άπεναντίας και ως άναμενιστον, οι ισχυροί έγιναν ισχυρότεροι και οι ασθενείς, ασθενέστεροι! Στην Πατρίδα μας, μόνο τα τελευταία επτά χρόνια, επιβάλλεται από τό Κράτος στόν πληθυσμό μας μία γεωμετρικά αύξανόμενη πτωχοποίη-ση!

Ή μεγαλυτερή ζημία, που υπέστη ή Έλλάδα από την ένταξη της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι ή **άλλαξη στό ήθος τών Ελλήνων**, που άποτυπώθηκε και στούς αριθμούς της Οικονομίας. Άς μελετήσουμε μέ προσοχή τόν παρακάτω πίνακα, που καταγράφει την πορεία της κατανώσεως, άλλα και τών επενδύσεων από την δεκαετία του ΄70 μέχρι την δεκαετία, που ξεκίνησε τό 2000:

	΄70	΄80	΄90	2000
Κατανάλωση (% ΑΕΠ)	77,2%	85,1%	90,1%	98,8%
Επενδύσεις (% ΑΕΠ)	30,7%	23%	20,6%	22,6%

Τά στοιχεία αυτά μάς δείχνουν πώς τα παλιότερα χρόνια της Ελλάδος ήταν μέ διαφορά τα καλύτερα από πάσης άποψεως. Στην δεκαετία του ΄70 ή κατανάλωση σέ σχέση μέ τί ή παρήγαγε ή Χώρα ήταν σέ πολύ λο-υκότερα επίπεδα από ό,τι στην δεκαετία του ΄90, ενώ ταυτόχρονα ένα πολύ σημαντικό τμήμα της Έλληνικής Οικονομίας κατευθύνονταν στις επενδύσεις, δηλαδή στην επέκτασή της. Στην δεκαετία του ΄90 οι επενδύ-σεις συρρικνώθηκαν κατά 1/3 σέ σχέση μέ την δεκαε-τία προ της εντάξεως της στην Ένωση.

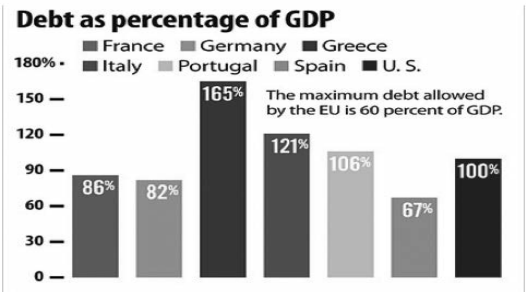
Βλέπουμε, λοιπόν, πώς πριν την ένταξη της Έλλά-δος στην Ευρωπαϊκή Ένωση υπήρχε μία ευρεία μέν κατανάλωση, που ωστόσο **δέν ξεπερνούσε την παραγωγή**. Με άλλα λόγια τα έξοδα τών Ελλήνων ήταν πλήρως ενταμιωνιμένα μέ τό εσοδό τους, ενώ παράλ-ληλα τά ύπόλοιπα κατευθύνονταν (μέσω τών επενδύ-σεων) στην κάλυψη μελλοντικών αναγκών.

Από την ένταξη της Έλλάδος στην Ευρωπαϊκή Ένωση και κυρίως από την άρχή της δεκαετίας του ΄80, αυτό άλλαξε πρόσ τό χειρότερο. Ή κατανάλωση αύξήθηκε δυσανάλογα και άγγισε σχεδόν την παραγω-γή, ενώ οι μελλοντικές τοποθετήσεις μειώθηκαν δρα-ματικά κατά 33%. Όι Έλληνες, δηλαδή, μεταπάτηκαν από νοικοκυρήδες σέ σπατάλους καταναλωτές χωρίς πρόνοια και ενδιαφέρον γιά τό μέλλον.

Τά στοιχεία, που άφορούν στην δεκαετία που ξεκίνη-σε τό 2000, δέν μπορούν να ληφθούν υπ΄ όψιν και γι΄ αυτό είναι ακριβέστα, διότι πολύ άπλά **δέν είναι πραγματικά**. Είναι επηρεασμένα από τις λογιστικές "άλχημείες", κυρίως της κυβερνήσεως του Κωνσταντί-νου Σημίτη, και, την ανεδαφική "προσαρμογή" τους στά άποπειμένα τών Ευρωπαίων, προκειμένου να ένταχθώ-διά της βίας— ή Χώρα στην Ευρώζυνη.

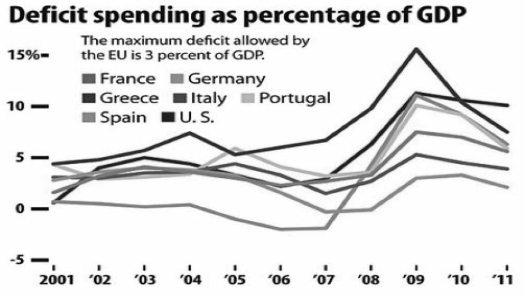
Άς δούμε, όμως, τί συμβαίνει και στις ύπόλοιπες χώρες της Εννώσεως σέ ό,τι άφορά στην "ανάπτυξη" τους. Γιά την πιο άντικειμενική μελέτη θα παραδεχόμα-τε στοιχεία μέχρι τό 2000, χωρίς δηλαδή να συμπερι-λάβουμε τα δεινά άποτελέσματα της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κρίσης (άδεισιμέρες του άρθρογράφου: μάλλον αυτό σημαίνε πραγματικά τό ΕΟΚ και γι΄ αυτό τό άδαικον ό δημιουργοί της).

Τό Έθνικό Χρέος ως ποσοστόν έπί τοίς εκατό (%) του ΑΕΠ

Τό μέγιστο άποδεκτό ποσοστό χρέους στην Ευρω-παική Ένωση είναι 60% επί του μικτού Ακαθάριστου Έθνικού Προϊόντος. Όπως μπορείτέ να διαπιστώσετε στό παρακάτω γράφημα, **καμία χώρα δέν βρίσκεται εντός του όριου συμπεριλαμβανομένου και τών ισχυρών οικονομιών.**

Τό Δημόσιον Έλλειμμα ως ποσοστόν έπί τοίς εκατό (%) του ΑΕΠ

Τό Δημόσιο Έλλειμμα παρατηρείται, όταν μία χώρα ξοδεύει περισσότερο από όσα παράγει. Τό μέγιστο άποδεκτό Δημόσιο Έλλειμμα εντός της Ευρωπαϊκής

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Η ΑΓΙΑ ΣΑΛΩΜΗ Η ΜΥΡΟΦΟΡΟΣ

Ένωσεως είναι τό 3%. Όπως άποκαλύπτει τό έπόμε-νο διάγραμμα, **καμία χώρα και πάλι δέν είναι σέ θέ-ση να ανταποκριθεί στό επιβληθέν όριο**. Τά χαμηλά όρια, που έμφάνισαν κάποια στιγμή ή Γερμανία και ή Ίσπανία άποδείχθηκαν άποτελέσματα **λογιστικής άποτύπωσης**, παρόμοιας μέ της κυβερνήσεως Σημί-τη, κοινώς **πρόκειται περί άπάτης και όχι πραγμα-τικών οικονομικών δεδομένων**.

Έπιτόκια δανεισμού

Τά έπιτόκια τών κρατικών όμολόγων δεκαετούς διάρ-κειας άποτελούν μία σκληρή άπεκρίση τών αυξανόμε-νων πιθανοτήτων άθέτησης άποπληρωμής. Οι κυβερ-νήσεις έφταναν στό όριο, ή ακόμα και κατέρρεαν, όταν τό έπιτόκιο τους προσέγγιζε τό 7%, που θεωρείται ως τό άνεπιθύμη όριο περικλοπής προκειμένου να είναι δυ-ναπή ή άποπληρωμή.

Πριν από την ευρωζώνη τό 1999, οι τιμές τών έπιτο-κίων ήσαν κατά μέσο όρο μεταξύ του 4,5% και του 5%. **Μόνη εξαίρεση ή Ελλάδα**, που πλήρως **8,5%**, γιά να δανειστεί. Αυτό τό σκανδάλο **δέν αναδείχθηκε ποτέ από τά μισοθροικά Μέσα Ένημερώσεως**, παρά την τεράστια ζημία, που έπέφερε στην Έλληνική Οικο-νομία και στην διόγκωση του χρέους.

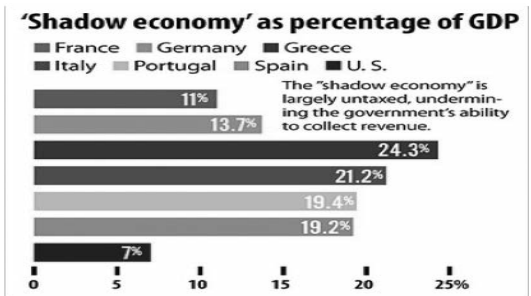
Μέχρι τό 2003, ή Έλλάδα και ή Ίταλία είχαν έπιτόκιο δανεισμού στό 4,3%. Ή Γαλλία, ή Γερμανία, ή Ίσπανία, και ή Πορτογαλία ήταν στό 4,1%. Αυτό σημαίνει πως μό-νο τά Έλληνικά και τά Ίταλικά όμόλογα θεωρούνταν όριακά πού επικίνδυνα από όπ τά Γαλλικά και τά Γερμα-νικά όμόλογα.

Όσο πλησιάζει ή έναρξη της Ευρωπαϊκής Οικονο-μικής κρίσης, τό έπιτόκιο άρχισαν να αύξάνονται. Ή δια-φορά άρχισε να αύξάνεται τό 2009, μέ την Έλλάδα να έχει έπιτόκιο δανεισμού στό 4,8% και την Γερμανία μό-λις 4%.

Τό 2010 τά έπιτόκια γιά την Έλλάδα εκπνάνχθηκαν στό 9%. Ή Γερμανία ήταν στό 2,7%, ή Γαλλία στό 3,1%. Τά έπιτόκια στις προβληματικές οικονομίες της Ίρλανδίας και της Πορτογαλίας πηλίσχισαν τό 7%.

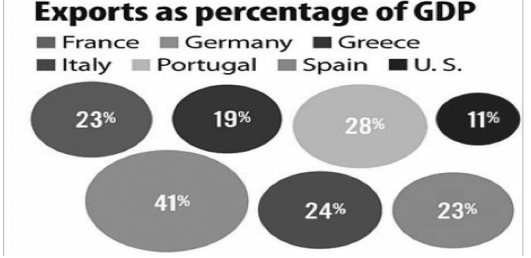
Μέχρι τό 2011, ή εικόνα ήταν πιά ζοφερή: ή Γαλλία ήταν στό 3,7% και ή Γερμανία στό 3,3%. Εν τω μεταξύ, ή Έλλάδα δανειζόταν, μέ τό έξουθενωτικό έπιτόκιο 13,5%, ή Πορτογαλία στό 8,7%, και ή Ίρλαγδία ήταν στό 9,6%. Πριν τό τέλος του 2011, ή Γερμανία ήταν στό 1,83%. Στό άλλο άκρο, ή Έλλάδα ήταν στό 17,78%.

Ή "παροικονομία" ως ποσοστόν έπί τοίς εκατό (%) του ΑΕΠ

Ό δραστηριότητες της "παροικονομίας" είναι σέ με-γάλο βαθμό άφορολόγητες, διότι οι συναλλαγές πραγ-ματοποιούνται εκτός τών νομίμων οδών, και κατά συνέ-πεια ύπονομεύεται ή ικαγόνη της κυβέρνησης να εισπράξει έσοδα. Όπως είναι προφανές στό παρακά-τω διάγραμμα, στην Έλλάδα ή "παροικονομία" έχει σχεδόν άντικαταστήσει την οικονομία άγγίζοντας τό 25% του ΑΕΠ.

Αί εξαγωγαι ως ποσοστόν έπί τοίς εκατό (%) του ΑΕΠ

Άν εξαίρεσει κανείς την Γερμανία, θα διαπιστώσει πως όλες οι υπόλοιπες χώρες της Ευρώζυνης έχουν πολύ χαμηλό ποσοστό εξαγωγών και άρα σημαντικά μειωμένα έσοδα.

Ποιός, λοιπόν, μετά από την παράθεση όλων αυτών τών στοιχείων μπορεί να πεί πως ή Ευρω-παική Ένωση έχει συμβάλει έστω και κατ' ελάχι-στο στην ανάπτυξη και στην ευημερία τών κρατών μελών της; Φυσικά κανείς.

Έπιπλέον και σέ ό,τι άφορά στόν ισχυρισμό της Συν-θήκης πως ή κοινοτική πολιτική στόν τομέα αυτόν συμβάλλει στόν γενικό στόχο της ανάπτυξης και **της εδραίωσης της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου**, καθώς και στό στόχο του σεβασμού τών **ανθρώπινων δικαιωμάτων** και τών **θεμελιωδών ελευθεριών** άς δούμε και πάλι τί ισχύει στην σημε-ρινή Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τό περιήρω Ευρωπαϊκό Σύνταγμα γνώρισε **την άπόρριψη τών δεκατριών (13) από τά είκοσιπέντε (25) τούς κράτη μέλη της Ένώσεως** (δυστυχώς ή Έλλά-δα άνήκει σεις χώρες, που τό υποθέτουν), άλλα **αυτό δέν έπηρέασε την εξέλιξη τών γεγονότων**. Οι Δυτι-κοί **μετονόμασαν** τό Ευρωπαϊκό Σύνταγμα σέ Συνθή-κη της Λισαβώνας και παρά την έκ νέου άρνηση τών Ίρλανδών την έπέβαλαν, τιμωρώντας μέ χρεωκοπί-ες άνθρωπικής Ίρλανδούς! **Αυτή είναι ή υπεράσπι-ση της δημοκρατίας κατά την Ευρωπαϊκή Ένωση!**

Μήπως τό ίδιο δέν συνέβη στην Έλλάδα, όταν ό λαός τόν Ιούλιο του 2015 ψήφισε "OXI" στην συνέχι-ση της Απότητος και μάλιστα μέ τό έκκωφαντικό πο-σοστό του 62%; **Ή Ένωση σέ συνεργασία μέ τό προδοτικό Έλληνικό πολιτικό σύστημα έπέβαλε την τρίτη και χειρότερη δανειακή σύμβαση**, που βύθισε στην ύφεση έπ περαιτέρω την Έλληνική Οικο-νομία.

Ποιό είναι τό "κράτος δικαίου" τών Δυτικών; Αυτό που διοικείται από τους έκαέκτους του ένα τούς εκατό και τών Μασωνικών Στίχων του Έσωτερικού και του Έξωτερικού; Ποιές είναι οι "θεμελιώδεις ελευθερίες" και τό "άνθρώπινα δικαιώματα"; Όλοι οι άνθρωποι, πλην τών πάσης φύσεως άνωμαλών, είναι ύποχρεωμένοι να δέχονται την "διαφορετικότητα" της αλλοσύνης του φυσιολογικού. Ή λογική διοικείται και επικρατεί ό παρα-λογισμός, ενώ ή αλήθεια θεωρείται σκοταδισμός, αφού τό ψέμα και ή διαστρόφη έχουν κυριεύσει την άλογη και άνήλικη σημερινή πραγματικότητα.

Έχουμε μόνι να θεωρούμε ως δεδομένη την πολι-τική εξαπάτηση και την μη έφαρμογή όλων τών υπο-σχέσεων, που δίνουν οι πολιτικοί. Έχουμε άποδεχθεί την άνεντιμότητα ως αναπόσπαστο μέρος της πραγ-ματικότητας μας. Τό χειρότερο είναι πως αυτό δέν μας άπασχολεί ως φαινόμενο, δέν μας προβληματίζει ως κατάσταση, και, συνεπώς δέν άγωνίζομαστε, γιά να αλλάξει. Άρα τί μέλλον μπορεί να έχει ένας λαός, που **συνειδητά άποδεχόταν τό δέν εξαπατούν**; Πώς μπορεί να μη άφανισθεί ένας λαός, που άφηνει τούς πολιτικούς του να τόν εξαχρεϊνούν πρωτίστως ήθικά και έν συνεχεία και οικονομικά;

Τήν 3ην Αύγούστου ή Έκκλησία μας τιμά την μνήμη της Αγίας Σαλώμης της Μυροφόρου.

Μάταιαι προσπάθειαι άπαλλαγής του Παπισμού από την άσκησιν κοσμικής έξουσίας*

Του άειμνήστου καθηγητού Κωνσταντίνου Μουρατίδου

Αί τρομεροί συνέπειαι έκ της άσκήσεως υπό τό έπισκόπου Ρώμης κο-σμικής έξουσίας και της πανερίσεως γενικώτερον τό παπικό θεσμού συνεκλόνησαν και τά πιστά μέλη του ρωμαιοκαθολικού, τά όποια ήδη από τό 12ου αιώνας ήρχισαν να καταβάλλουν σπουδαίες προσπάθειες διά την επάνδρυν του Παπισμού είς τό πνεύμα και τάς παραδόσεις της μίας και άδιαιρέτου Έκκλησίας. Πολυαποικιοι πνευματικοί κινήσεις, ως π.χ. τού συνοδικού, τού ιανονισμού, του γαλλικανισμού, του φεμπερ-νιανισμού και άή και τών μοναχικών ταγμάτων ήγωνίσθησαν πρόσ της κα-τεύθυνσιν αυτήν, κυρίως διά της έναρμονισμένης άγάπης και έξουσίας.

Από τά μέσα του παρελθόντος αιώνας, και ιδίω μετά την Α΄ Βατικάνειον Σύνοδον, διοεμορφώθησαν είς τούς κλάτους του ρωμαιοκαθολικού και υπό την ήγεσίαν εκλεκτών προσωπικοτήτων κινήσεις και πνευματικά ρεύ-ματα, ως ή Λειτουργική κίνηση και ή περί του μυστικού σώματος του Χρι-στού θεολογία, διά τών όποιων επεδιώκετο ή όρθή εκκλησιολογική ύπο-δομη του Παπισμού, άπερρίπτετο κατ΄ ούσίαν ή υπό τό Πάπα άσκηση κοσμικής έξουσίας και επεδιώκετο ή ούτω λεγομένη άποτυμωποποίηση (Spituita-lisierung) αυτού διά της παρακάμψεως του ένδοκασμισμού, της άριστοτελείου φιλοσοφίας και της σχολαστικής θεολογίας. Τό κέντρο βα-ρύτητας μετετίθετο από τόν άνθρωπινον παράγοντα είς τόν θεόν διά της προβολής της Έκκλησίας ως του μυστικού σώματος του Χριστού. Δυστυχώς ό Πάπας Πίος ΙΒ΄ διά της Έγκυκλίου του «Mystici corporis Christi», έκδο-θείσαν την 29.6.1943, κατέφερε καίριον πλήγμα κατά τών κινήσεων αυτών, εξαίρομένης της αντίληψεως του Βατικανού περί Έκκλησίας ως κυριαρχίας και συνεκτικότητας υπό τόν Χριστόν και τόν Αντιστρόφωτον Αυτόν τόν Πάπαν, ως όρατην κεφαλήν της οικουμένης Έκκλησίας.

Ό Παπισμός παρομοιάζεται από τό διακεκριμένον προτεστάντου Κα-νονόλογου Η. Δοντβόνο πρόσ όρειβάνη, ό όποιος μετά πάσης έπιμελείας κατώρθε να άνέλθι είς τάς ύψιστας κορυφάς και από του ήλιγνιδούς ύψους, είς τό όποιον εύρίσκεται, δέν δύναται πλέον να κύβη πρόσ τά κά-τω χωρίς να θραύση τόν λαμπρόν ή τί τωλχίστον να άποστήλ την όψην, πράγμα τό όποϊόν ές άλλου ούτε και θεωρεί αναγκαϊόν ούτε και έπιχειρεί.

Τήν αλήθειαν αυτήν έπεβεβαίωσε και ή συγκληθείσα υπό τό Πάπα Ιωάννου ΚΓ΄ Β΄ έν Βατικανώ Σύνοδος πρόσ ρυθμίσιν βασικών και τών σχέσεων του Παπικού θεσμού πρόσ τό έπισκοπικόν λειτουργήμα και τό συνοδικόν σύστημα. Και ένω πάντες άνέμενον, όπ θα άπεδίδετο είς τούς έπισκοπούς και τό συνοδικόν σύστημα, μέρος τωλάχιστον τών άρμοδιο-τήτων, τάς όποιες είχαν είς την άρχαίαν και άδιαιρέτην Έκκλησίαν, είλον μέ όδύνην όπ τελικώς ένσυχύθη έπ΄ μάλλον ή Παπική άπολυταρχία και τό Παπικόν αλάθητον επετέσθη κατ΄ ούσίαν και είς τάς περιπτώσεις έκείνας, είς τάς όποιας ό Πάπας δέν άποφαίνεται εκ Cathedra!

Κατ΄ αυτόν δέ τόν τρόπον και διά μίαν εισέτι φοράν ό παπισμός άπε-δείχθη ανίατος άσθενής, του έπισκόπου Ρώμης άδυνατούντος να έξέλθι από τό δεσμοτύριον τών πλανών και τών άρίσεων του Βατικανού. Πα-ραμένει έκεί ως Δικέρως Γίγας φέρων, ως αταπαισίμενος φορτίον, τά σύμ-βολα της άνωτάτης εκκλησιαστικής και κοσμικής έξουσίας!

* Από τό βιβλίον «Αίσχέας μέτό Βατικανόν», Έκδ. «Ορθόδοξο Τύπος», Αθήναι 1979.

Αϊτημα ελευθέρου λατρείας εις τά κατεχόμενα

Τήν ανάγκην προσβάσεως εις θρησκευτικά μνημεία τών κατεχομένων ύπε-γράμμισε κατά την διάρκεια συναντήσεώς του μέ την Έγρισητοχόν Εξωτε-ρικών της Άγγλίας ό Έπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Πορφύριος, εκπρόσωπος της Έκκλησίας της Κύπρου εις τās Βρυξέλλας. Ή ύπαιτοργός έξήτησε να μετα-βιβασθών εις τόν Πατριάρχη συγκατηρία διά την Σύνοδον της Κρήτης! Συμφωνία πρόσ τό πρακτορείον είδήσεων Κύπρου της 5ης Ιουλίου 2016:

«Στη συνάντηση, που έγινε στο Foreign Office, ο Έπίσκοπος Νεαπόλεως σημείωσε ότι «γιά να δούμε μία δίκαιη και βιώσιμη λύση στην Κύπρο που θα έγκριθε από όλες τις κοινότητες στό νησί, ή λύση θα πρέπει να είναι λειτουρ-γική σέ επίπεδο πολιτών, κάτι που σημαίνει ότι θα πρέπει να περιλαμβάνει την ελευθερία λατρείας, έπίσκεψης και συντήρησης θρησκευτικών μνημείων, ένα δικαίωμα που δέν είναι διαπραγματεύσιμο». Η βρώνη Ανελεί έξέφρασε τη χαρά της γιά τη συνάντηση και την ένιμμερση που έλαβε γιά τό έργο της Έκκλησίας της Κύπρου ως πρόσ την προώθηση και προστασία του δικαιω-ματος της ελευθερίας θρησκείας ή πίστης διεθνώς. «Ζήτησα από τόν Επί-σκοπο Νεαπόλεως να μεταβιβάσει τά συγκατηρία μου στόν Οικουμενικό Πατριάρχη γιά την πρόσφατη έπιτυχί διεξαγωγής της Αγίας και Μεγάλης Συνό-δου της Ορθόδοξης Έκκλησίας στην Κρήτη. Είναι καλό να βλέπει κανείς την Ορθόδοξη Έκκλησία να συνέρεχεται, γιά να συζητήσει σημαντικά τρέχοντα ζη-τήματα», έπτε ή Βρετανίδα κυβερνητική αξιωματούχος. ...».

Ό Αρχιεπίσκοπος Κρήτης διά τό Τάμα του Έθνους

Έπιστολήν πρόσ τόν Πρόεδρον της Δημοκρατίας απέστειλεν ό Σεβ. Αρχι-επίσκοπος Κρήτης κ. Ειρηναίος παροτρύνων αυτόν να πράξη τά δέοντα, ώστε να εκπληρωθώ τό τάμα του Έθνους. Παραδίδωμεν μέρος της έπιστολής ως αυτή έδημοσιεύθη εις την έφημερίδα «ΤΥΠΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ»:

«Εξοχώτατε Κύριε Πρόεδρε... Αναφέρομαι είς τό μεγάλο τάμα του Κολοκο-τρώνη και τών άλλων Ήρώων της Έθνικής μας Παληγενείας, τό όποιον δυσ-τυχώς δέν έχει πραγματοποιηθεί ακόμη από την Έκκλησία και την Πολιεία μας, άν και έχουν παρέλθει ήδη 186 συναπτά έτη. Ένώπιον αυτού του μεγά-λου Έθνικού Έλλειμματος, της τόσο μεγάλης Έθνικής καθυστέρησης, άλλα και της ποικίλης και της Οικονομικής κρίσεως την όποια άνιμετωπίζουμε ση-μερον, ή όποια καθιστά πολύ δύσκολον την πραγματοποίηση του Έργου αυτού, έχει προφερθεί ό κ. Ιωάννης Αναγνωστόπουλος, έπιχειρηματίας από την Βόνην Γερμανίας, ό όποιος έχει προσφέρει ανθρωπιστικήν βοήθειαν 75.000 τόνων ανά την ύψηλιον και έπίσης πληθώρα άλλων κοινωνικών και πνευματικών δραστηριοτήτων. Ο εκλεκτός αυτός Έλληνας από την Γερμανία, έχει ιδρύσει τό Ίδρυμα Προσώσταςς Ήθικών και Πνευματικών Αξιών (Προ-εδρικό Διάταγμα από 17-9-1997), τό όποιον υπό την εϋθύνη του αναλαμβάνει ές ολοκλήρω να χρηματοδοτήσει τό μέγα τουτο Έθνικόν Έργον, χωρίς να ζητά όποιάδήποτε οικονομική βοήθεια, ουτε από την Έκκλησία, ουτε και από την Πολιεία... Παρακαλώ και πάλιν την Έξοχήν Σας, να ικανοποιήσετε τό αίτημα αυτού του εϋλογημένου ανθρώπου-άδελφού μας και να πράξετε μέ τό κύρος και την μεγαλοσύνη Σας, ό,π. θέλετε, ό,π είναι νόμιμον, ό,π επιθυμείτε γιά την πραγματοποίηση αυτού του Μεγάλου Έργου του Έθνους μας. ...».

Νεανικά Ζητήματα

Ή συνωμοσία της τέλειας όμορφιάς

5ον

Τώρα, καλοί μου φίλοι, θα δούμε αυτό που ύποσχεθή-καμε στό προηγούμενο. Δηλαδή μέ ποιούς τρόπους πα-γιδεύουν τόν σύγχρονο άνθρωπο. Μάλιστα, όπως άντι-λαμβάνεστε, αυτό είναι πράγματι ένα πολύ μεγάλο κεφά-λο, τό όποιο θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε όσο συνοπτικά γίνεται. Απ΄ την σχετική ανάλυση θα προ-κύψει καθαρά σέ τί μεγάλες περιπέτειες βάζουμε τόν έαυ-τό μας, ύποκλίνοντας και ακολουθώντας τά πρότυπα και τις προταγές της βιομηχανίας της όμορφιάς. Λοιπόν...

α. Καλούμαστε ν΄ ακολουθήσουμε ένα ιδιόμορφο τύπο υπερανθρώπου!

Αυτή ή φευγαλέα σωματική τελειότητα, δέν είναι τί-ποτ΄ άλλο τελικά παρά ένας ιδιόμορφος τύπος υπεραν-θρώπου (όμορφοι άνδρες μέ καλογυμνασμένα σώμα-τα και πανέμορφες λεπτότητες γυναικες, όλοι τους γυ-μένοι μέ την τελευταία λέξη της μόδας), που πλάσαρε-ται μέ όλα τά μέσα απ΄ τη δεκαετία του ΄70 κ΄ ύστερα. Ένα τύπο υπερανθρώπου που τά διαφέρει όλα, όπως:

Είναι ιδανικός και βρίσκεται στα όρια του άνέφικτου! Είναι σαφώς παγκοσμιοποιημένος! Κινείται υπερροπτικά έναντι τών άλλων! Προβάλλεται απ΄ όλα τά μέσα ως τό κατ΄ έξοχην πρότυπο! Άσκει ψυχολογική πίεση στούς άλλ

«Νὰ δώσουμε τὰ χέρια ἐν ἀγάτῃ καὶ ἀληθείᾳ»

Ἐκ τοῦ Γραφείου ἐπὶ τὸν Αἰρέσεων καὶ τῶν Παραρτήσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς ἐξεδόθη τὴν 18ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις.

«Τῆς ἡμέρας ποὺ συγκλήθηκε καὶ συνεδρίαζε ἡ **Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος** στὴν Κρήτη, παρατηρήσαμε ἓνα πρωτόγνωρο γὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἱστορία καὶ παράδοση φαινόμενο γὰ **ἐρχοτὶνα διακίως οἱ αἰρετικοὶ γὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς!** Εἶναι ὅπως ἀναφέραμε ἐνα φαινόμενον καὶ κανοναές, τὸ ὁποῖο οὐδέποτε σὺ παρελθόν ἐπαναλήφθηκε. Στὴν ἱστορία τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ αἰρετικοὶ ἦταν ἀπολογούμενοι καὶ καταδικάζονταν οἱ κακοδόξες τους. Γὶ αὐτοὶ καὶ δὲν γινόταν αὐτές ἀποδεκτές ἀπὸ ἐκείνους. Ἐστὼ γὰρ παράδειγμα οἱ **Μονοφυσίτες**, οἱ ὁποῖοι καταδικάσθηκαν ἀπὸ τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, δὲν τὴν ἀναγνώρισαν, ὥπως καὶ τῆς κατωτῆς Συνόδους καὶ γι' αὐτὸ ἀποκαλοῦνται καὶ **Ἀντιλακηδόνιοι**».

Στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης γίναμε μάρτυρες ἀλγεῖνων φαινομένων. Κατ' ἀρχὴν τῆς ἀφαιρέθηκε ὁ πῖλος τῆς **«Οἰκουμενικῆς Συνόδους»** γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲ μπορούσαν νὰ συμμετάσχουν σὲ αὐτὴ **«οἱ δυντικοὶ ἀδελφοί»** μας, κατὰ τὴ ρήρη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρίρχου κ. Βερβολάτιου, δη-λαδὴ τῶν αἰρετικῶν. Ἀλλὰ ὅμως, ὅταν ἔχαν συγκληθεῖ οἱ **Μεγάλες Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας** μας ὑπάρχουν αἰρε-τικές κοινότητες, ὅμως οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία διανοήθηκε νὰ μὴ πραγματοποιήσῃ Σύνοδο ἢ νὰ μὴ τὴν ὀνομάσῃ Οἰκουμενικὴ, ἐπειδὴ δὲν λαμβάναν μέρος οἱ αἰρετικοί! Στὴ συνέχεια εἶδαμε νὰ παρίστανται στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης ἀντιπροσώπου ὁλων τῶν αἰρετικῶν ὁμολογιῶν, τοὺς ὁποῖ-ους ὁ Παναγιώτης Οἰκουμενικός Πατριάρχης τοὺς «κα-λωσόρισε» ὡς **«ἐκπρόσωπους τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλη-σιῶν!**»

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει ἡ στάση τῆς πατικῆς παρουσαν-γωγῆς καὶ ἰδίως τοῦ καταλήμια τοῦ πάλαι ποτε σεβάρμου Πατριάρχου τῆς Δύσης **«πάπας Φραγκίσκου**, ὁ ὁποῖ-ος, ὅπως δήλωσε ἐπανειλημμένως, ποδοῦσε διακίως καὶ ἐναγώνως τὴν πραγματοποιήση τῆς Συνόδου τῆς Κρή-τῆς! Αὐτὸ εἶναι ἓνα καινονανές ἀρκετὰ παρόδοφο φαινόμε-νο, σὲ ὅσους δὲν γνωρίζουν καλὰ τὰ πράγματα, αἰρετικές νὰ ἀποστήτῃ τὴν ἐπιτυχίᾳ πραγματοποίησης Συνόδου τῆς Ὀρθόδοξης! Μάλιστα, θεατρικῶ τῷ τρόπῳ, προσευχί-θηκε δημόσια στὸ Βατικανό, ἐνῶπιον χιλιάδων ὁπαδῶν του, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Συνόδου τῆς Ὀρθόδοξης!

Τὸ «μυστήριον» αὐτὸ ἐξεδιαιλήθηκε σύντομα καὶ φάνηκε ἡ πατικὴ σκοπιμότητα σὲ ὅλο τὴν τὸ βόθος καὶ τὸ πλάτος, μέ τῆς δηλώσεως τοῦ κ. Φραγκίσκου κατὰ τὴ **«θρονική ἐορτή»** τῆς «ἐκκλησίας» του (29 Ἰουλίου). Στὸ μῆνυμά του πρὸς τὴν ἀντιπροσώπια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐδῶσε τὸ στίγμα αὐτῆς τῆς σκοτεινῆς σκοπιμότητας, ἡ ὁποία δημοσιοποιήθηκε στὸν ἐνῤπιο καὶ ἡλεκτρικὸ τύ-πο.

Δημοσίευμα στὴν ἐφημερίδα **«ΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ»** (9-7-2016), μὲ τίτλο: **«ΠΑΠΑΣ ΠΡΟΣ ΦΑΝΑΡΙ: Ἄς δώσου-με τὰ χέρια»**, ἀποκαλύπτει πλήρως τοὺς διακείας πόθους τοῦ κ. Φραγκίσκου γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὀρθόδοξης. Σὲ αὐτὸ παρατίθενται ἀποσπασμάτια ἀπὸ τὸ μῆνυμά του «πάπας», μὲ χαρακτηριστικὴ τὸ ρήρη: **«Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ δεσμός ποὺ ἐνώνει τῆς Ἐκκλησίας, καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ παρά-γει τὴν κοινωνία, ἀλλὰ ποτε τὴν ὁμοιομορφία!** Κατ' ἀρχὴν θὰ θέλαμε νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἐκτίμησή μας γιὰ τὴν θεολογικὴ ριγιστήτᾳ του. Δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε τὴ σχέση πορεῖ νὰ ἔχει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μέ τὴν **«ἐνώση τῶν ἐκκλησιῶν»**. Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἔχει σχέση μέ τὴν ἀγάπη Του γιὰ τὸν πλανημένο ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο δεχέ-ται, κατόπιν μετανοίας του, ὅπως ὁ στοργικός πατέρας τῆς παρβολῆς τοῦ δαυτοῦ υιοῦ. Ἡ «ἐνώση τῶν ἐκκλη-σιῶν» ἢ ἡ **«παράγνυ τὴν κοινωνία»** ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεύ-μα, ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ἔχει νὰ κἀμει μέ τὴν ἀποκα-λυμμένη ἀλήθεια, ἡ ὁποία ἐστὶ αἰωράσια σημασία γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι μέ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ πορεῖ νὰ τὸ κατανοήσῃ ἀκμα καὶ ὁ πρωτοστῆς τῆς Ὀρθοξίας! Στὸ τέ-λος τῆς φράσης τοῦ κ. Φραγκίσκου δίνει καὶ τὸ στίγμα τῆς οὐσίας τῶν προβῶσεων. Κατ' αὐτόν, τὸ Ἅγιο Πνεύ-μα **«παράγει τὴν κοινωνία, ἀλλὰ ποτε τὴν ὁμοιομορ-φία»**. Ἐδοῦ δὲν χραιδεῖται ἰδιαίτερη ἱκανότητα νὰ διανύω-σιν τὴν σκέμη του. Χρησιμοποιεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιὰ νὰ στῆρξῃ τῆς ἰδεολογίας τῆς δικῆς του καὶ τῆς δικῆς τοῦ θρησκευτικῆς κοινότητος, σύμφωνα μέ τῆς ὁποῖες δὲν χραι-δεῖται πλήρης ταύτησ πίστεως (μὴ ὁμοιομορφία), ἀλλὰ κάποια στοιχεῖα κοινά, μέ μία ὅμως προϋπόθεση: τὴν **«κοινωνία μέ τὸν διδόχο τοῦ Πέτρου»**, δηλαδὴ τὴν ἀναγνώρισήν του ὡς **«πρωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας!**»

Ὁ ἀμετανόητος παπισμός συνεζήει ἐδῶ καὶ ὀκτῶ αἰώνες, (**Σύνοδοι Λυώνος καὶ Φερράρας – Φλωρεν-τίας**) νὰ νανσάρει τὸ **«μνητέλο»** τῆς «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν» αὐτὸ τῆς **Οὔνιας**. Μᾶς κάνει τὴ χάρη νὰ μεί-νωμε «ὀρθόδοξοι», ἀλλὰ νὰ ὑποτάχουμε σὸ **«πτερί-νιο πρωτεῖο»** τοῦ **«ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ»** πάπα! Τὸ «μνητέλο» αὐτὸ τῆς «ἐνώσεως τῶν ἐκκλη-σιῶν» στήριχτηκε στὸς δύο προαναφερθέντες ψευδοσυν-όδους, οἱ ὁποῖες γιὰ τὸν παπισμὸ εἶναι **«οἰκουμενικές»** καὶ οἱ ἀποφάσεις τους ἐφαρμοστέες καὶ γι' αὐτὸ τῆς προ-υθεῖ τὸ Βατικανό. Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση τὸ κ. Φραγκίσκος ἐξέφρασε τὴν πίστη τῆς ὁμολογίας του, μέ τὴν παραπάνω φράση τοῦ μῆνυμάτος του πρὸς τὸ Οἰκου-μενικὸ Πατριarcheῖο.

Στὴ φράση αὐτῇ τοῦ κ. Φραγκίσκου, **«ποτε ὁμοιομορ-φία»**, κρύβεται καὶ ἓνα ἄλλο μὴ ὁμολ. ἔημμα. Ἡ παντελής διάθεσή τοῦ παπισμοῦ νὰ ἀποκηρύξῃ τῆς δεκάδες αἰρε-τικές κακοδόξες καὶ πλάνες, τῆς ὁποῖες συσσωρεύσε στὴν ἀποκοπείσα θρησκευτικὴ τὸ κοινότητα, ἀπὸ τὴν μία καὶ ἀδιαίρετῃ Ἐκκλησίᾳ, τὰ τελευταῖα χίλια χρόνια. Πολλές ἀπὸ αὐτές ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ Συνόδους, ὡς αἰρέ-σεις καὶ ἔχουν ἀναθεωρηθεῖ, ὅπως τὸ **φιλικόξε (Σύνο-δος 879-880), κτιστὴ χάρη, ἄζωμα, κ.τ.λ.** **(Σύνοδοι 1341, 1347, 1351, 1484, 1848, κ.λπ.)**. Ἀπὸ δὲ σὸ ση-μεῖο ὑποθέτουμε, ὥστε νὰ μὴ θεωρεῖ αὐτὴ τὴν πληθώρα τῶν κακοδογιῶν του ὡς αἰρέσεις, ἀλλὰ ὡς **«διαφορετικὴ παράδοξη»**, ὡς ἀπλή **«μὴ ὁμοιομορφία!**»

Θέλει ἴσως νὰ Ἀηρημονεῖ ὁ κ. Φραγκίσκος, πὺς **οὐδέ-ποτε** ἡ ἀλήθινῃ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, **ἐφάρμοξε ἰσοπεδιστικὴ τακτικὴ καὶ πρακτικὴ** στὴν διαχρονικὴ ἱστορία τῆς. Σεβάστηκε καὶ συνεχεῖ νὰ σεβεται τὴν ἰδιομορφία τῶν λαῶν καὶ τῶν πλοπισμῶν τους, τῆς συνήθειάς τους, τὴ γλώσσα τους, τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους, ἀφίγοντας εἶσι μεγάλα περὶθωρία δημοσιονγίας ποτικῶν παρὰδόσεων, **ὕπὸ μία ὅμως προ-ϋπόθεσι: τὴν μὴ παραχώρησὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πίστε-ως!** Κάπὶ ποὺ ἡ δικὴ τοῦ θρησκευτικῆς κοινότητος καταπάτη-σε καὶ καταπατεῖ βάναναι ὡς τύρω καὶ δημιουργήσε σὸ παρελθόν ἀληθινὰ δρόμοι! Τὸ νὰ μιλᾷ ὁ κ. Φραγκίσκος αὐτῶν τῆς «μὴ ὁμοιομορφίας» στὴν Ἐκκλησία, χωρὶς νὰ

Ὁ παράδεισος τοῦ μπάρμπτα- Φῶτη...

Τὸ ἔργο τοῦ Φῶτη Κόντογλου δὲν εἶναι ἀπλό. Ἑχεῖ ἀπλότητα ἀλλὰ ἀπλό δὲν εἶναι. Κρυβεῖ μυστικὰ, εἶναι πο-λυδιδάστο ποτὰ μνῆματα, ἔχει τὸ ῥθος καὶ τὴν πίστη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγιάσθη τὸν τόπο του, γύρισε τὸν κόσμο καὶ ὀνειρευτηκε τὸν οὐράνω. Παιδί μίας παρβίας ποὺ δὲν ὑπῆρχε πιά, ὁ μικρασιῆτης Κόντογλου αἰσθα-νόναν καθήκων τὸ νὰ κρατήσῃ ὅσα πορεύοιτο ἀπὸ τῆς θύμησης ἐκείνου τοῦ ὑπερχοῦ πολισμοῦ ποὺ εἶχε βια-στεί τόσο ἀπύλτητα. Καλλιτέχνης τοῦ Παρισίου, δὲν ἀρνήθηκε τῆς προκλησίης, ἀπέριριψε ὅμως τὴ μίμηση ποὺ θὰ τὸν στερούσε τὴν ἐπιστροφή σ' αὐτὸ τὸ παρῶ-νο καὶ γόνιμο μέγμα ποὺ τὸ λένε Ρωμιοσύνη! Ἑλλάδα, εἴθε εἰδικά μὴ κυρίως πνευματικά, καὶ Χριστιανισμὴ, ὄχι τυπολατρικά, μὰ πιότερο ὑπέρογα. Κάθε μορφή τοῦ ἡννεῖ τὴ Ρωμιοσύνη, ὅπως ὁ Κόντογλου τὴν ἀνι-λαμβάνεται: ἀπλή ἀλλὰ ἔχι ἀποική, νὰ μοιάει λιγὴ μὰ νὰ κρύβει δύναμη καὶ ὀρημ καὶ νὰ σὲ κυριεῖ ἀβίστα, ἐπειδὴ ἡ κυριαρχία τῆς σὲ κάνει εὐτυχισμένο. Σὰ ἔργα του ἐνώνυνται δύναμεις: ἐνώνυνται ἐποχές, ἐνώνυνται χρώματα, ἐνώνυνται γὰ καὶ Οὐράνο... . κοπᾶς Ἑλλάδα μὰ βλέπεις Βυζάντιο, κοπᾶς πάλιν χρώματα μὰ βλέπεις ἀποχρώσεις ἐνός, κοπᾶς ἀνθρώπους μὰ βλέπεις ἄνι-ους, κοπᾶς ὁρθος, μὰ βλέπεις γονατιστός καὶ προσε-υ-

ἀποκηρύξει τὸ ἰσοπεδιστικὸ παρελθόν τῆς κοινότητός του, ἀποτελεῖ τοὐλάχιστον ὑποκρισία καὶ βάνανση κακοπί-ρη τῆς ἱστορικῆς μνήμης ὁσων ὑπέφεραν ἀπὸ τὸν **«πα-πικὸ ὁδοστρωτήρα!**»

Σὲ ἄλλα σημεῖο ὁ κ. Φραγκίσκος ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: **«Ἀναγνωρίζοντας ὅτι ἡ ἐμπειρία τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ δεσμός ποὺ μᾶς ἐνώνει ὁμναιεῖ ὅτι θὰ πρέπει ὅλο καὶ περισσότερο νὰ κάνουμε τὸ ἔλεος κριτήρι-ο καὶ μέτρο τῆς σχέσης μας. Ἐάν, ὡς Καθολικὸι καὶ Ὀρθόδοξοι, θέλουμε νὰ διακηρύξουμε μαζί τὰ θαύμα-τα τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο, δὲν μπορούμε νὰ συνεχίσουμε νὰ τρέφουμε αἰσθήματα καὶ συμπεριφορές ἀντιπαλότητας, δυσπιστία καὶ μνησικακία. Τὸ θεῖο ἔλεος, μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὸ βάρος συγκρούσεων τοῦ παρελθόντος καὶ μᾶς ἐπι-τρρέπει νὰ εἰμαστε ὁνοικτοὶ γιὰ τὸ μέλλον στὸ ὁποῖο τὸ Πνεῦμα μᾶς καθοδηγεῖ»**. Καὶ ἐδῶ θέλουμε νὰ γνωρίσου-με στόν κ. Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος κατέχει καὶ τὸν δογματικὸ θεσμὸ τοῦ «ἀλάθητου», ὅπὶ δὲν μᾶς ἐνώνει κανένας δεσμός **«καὐματων τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ»**, αὐτὰ εἶναι ἀπίστητα θεολογικά λεκτικά σχήματα, ἄνευ οὐσίας. Ἐκεῖ-νο ποὺ ἐνώνει τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ **κοινὴ πίστη** καὶ ὡς ἐκ-τούτου ἡ **κοινὴ μετοχή στὸ Ἅγιο Ποτήριον**. Αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν, διότὸ ὁ παπισμός ἔπαυσε νὰ εἶναι Ἐκκλησία, ἀφότου ἀποσχίστηκε ἀπὸ Αὐτὴ (**1054**). Διέστειρε τὴν κοινὴ πίστη τῆς ἀρχαῖς Ἐκκλησίας, μέ τῆς δεκάδες αἰρε-τικές προσθήκης καὶ ὡς ἐκ-τούτου **δὲ μπορούμε νὰ ἔχου-με κοινὸ Ποτήριον**. Ἀρα δὲν ὑπάρχει ἐνότητα. Ἡ ἐνότητα θὰ συντελεσθεῖ, ὅταν ὁ παπισμός ἀποβάλει τὴν πληθω-ρίαν τῶν παρεισκαχθέντων πλάνων του, ποὺ συσσωρεύσε τὰ χίλια τελευταῖα χρόνια καὶ ἐπιστρέψει μέ ἐκκληρίῃ μετάνοια στὴν Ἐκκλησία καὶ κοινωνικήν ἐνότητα ἀπὸ τὸ ἴδιο Ποτήριον. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἐνότητα καὶ ὄχι **«τὰ θαύματα τοῦ ἔλεους τοῦ Θεοῦ»**, δηλαδή τὰ **«λόγια τοῦ ἀέρα!**»

Αναφέρει πὺς **«δὲν μπορούμε νὰ συνεχίσουμε νὰ τρέφουμε αἰσθήματα καὶ συμπεριφορές ἀντιπαλότη-τες, δυσπιστία καὶ μνησικακία»**. Συμφωνοῦμε. Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε πρὶν μιλᾶμε, νὰ ἐρευνήσῃμε σὲ ποιά πλευρᾳ ὑπάρ-χουν τέτοια αἰσθήματα. Νὰ «ἐξεκασίμε» τὴν ἱστορία τῆς θρησκευτικῆς τοῦ παραδοχῆς, νὰ δεῖ τὸν ὀρυμαγδὸ καὶ τῆς ἀνεπίστευς καταστροφῆς καὶ κύρια τὰ ἐκατομύρια θύματα τῶν Ὀρθόδοξῶν ἀπὸ τῆς δολοφονικῆς ὀρέξς τῶν «καθο-λικῶν», (σταυροφόρων, ἀποικιοκρατῶν, οὐνιτῶν, κλπ!) Ἄς φρεῖ νὰ βρεῖ ἀπὸ μέρους τῆς Ὀρθόδοξης **ἔστω καὶ μία περίπτωση βιαιότητος κατὰ τοῦ παπισμοῦ** (ποὺ νὰ τὴν προκαλέσῃ ἡ Ἐκκλησία)! Τὸ **«βάρος συγκρούσε-ων τοῦ παρελθόντος»** δὲ θὰ τὸ ἀρεῖ «τὸ θεῖο ἔλεος» κατὰ τρόπο μαγικὸ, ὅπως ἀφῆνε νὰ ἐννοηθεῖ ὁ κ. Φραγκί-σκος, ἀλλὰ ἡ **ἐκκληρίης μετάνοια, ἀποβολὴ τῶν πλάνων καὶ ἐπιστροφή στὴν Ἐκκλησία!** Ἄλλος τρό-πος δὲν ὑπάρχει, ὅσο καὶ νὰ ψάχνει! Στὴν ἀντίθετη πε-ρίπτωση **«ἐνώση τῶν ἐκκλησιῶν»** δὲ θὰ ὑπάρξει, ἀλλὰ ἐρουνισμοὶ κάποιων ὀρθόδοξων, δηλαδή πίστει!

Στὴ συνέχεια ἐπαναλαμβάνει μία σκόμητι διαχρονικὴ παραπλάνησι. **«Μία σύμβολο στὸ νὰ ξεπεράσουμε τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ ἐπιναφούμε τὴν ἐνότητα ποὺ μοι-ραστήκαμε τὴν πρώτη χιλιετία – μία ἐνότητα ποὺ δὲν ἦταν ποτε ὁμοιόμορφη ἀλλὰ πάντα μία κοινωνία μέ σεβασμὸ στὶς νόμιμες διαφορές – παρέχεται ἀπὸ τὸ θεολογικὸ διάλογον**. Λάθος μέγα καὶ παγίδα ἐπικίνδυνη! Τὰ ἴδια ἔλεγαν οἱ παπτικοὶ καὶ στὸ παρελθόν, ὅπὶ ὄθβεν ὑπῆρχαν **«διαφορετικές παρὰδόσεις»** στὴν Ἀνατολή καὶ στὴ Δύση. Διαφορετικές παρὰδόσεις ὑπῆρχαν σὲ ἐποταυμένους πρακτικές (γλώσσα, συνήθειες, λειτουργικὸι τύποι, ἑορτές κλπ) καὶ ὀχι στὰ θέματα πίστεως! Ὡς τὸ 1009 ὑπῆρχε κοινὴ πίστη σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Ὁρεῖται-με νὰ ἀναγνωρίζουμε πὺς ἡ Δύση, σὲ πολλὰς περιπτώ-σεις, κατέστη θεματοφύλακας τῆς Ὀρθόδοξου Πίστεως καὶ ἀνέδειξε πολλοὺς **Ἐπισκόπους Ρώμης ὁμολογιήτες**. Αὐτὰ ὡς τὸ 1009 ἀφότου ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, ἐπὶ **πάπα Σεργίου** εἰσήγαγε τὴν καταδικασμένη ἀπὸ τὴ Σύνοδο τοῦ 879-880 αἰρετικὴ κακοδόξη τοῦ φιλικόξε, ὅποτε καὶ ἔχου-με τὴν ἀρχὴ τῆς ἀκωνυμνίας μέ τὴν Ἀνατολή. Ἀπὸ τότε ἀρχισαν νὰ προστίθενται καὶ συνεχίζον νὰ προσθέτονται, πλῆθος πλάνων καὶ κακοδογιῶν! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἰδῶ θὰ θέλαμε νὰ ρωτήσουμε τὸν κ. Φραγκίσκο: ἡ **Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, πὸσες δοξασίης εἰσήγαγε μετὰ τὸ «σχίσμα»**; Καμία!

Κάνει λόγο γιὰ **«σεβασμὸ στὶς νόμιμες διαφορές»**. Κάνει καὶ πάλι τὸ λάθος ἀν δὲν διδάσκειται ἀπὸ τὴν ἱστορία. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἀνατολή (680) καταδικά-σαν τὸν αἰρετικὸ **πάπα Ὠνώριο** (625-638), ὁ ὁποῖος εἶχε εἰσαγάγει εἰς τὴ Δύση τὴν αἵρεση τοῦ **Μονοθελητισμοῦ**. Παπὶ δὲ θεωρήσαν ὅτι αὐτὴ ἦταν **«διαφορετικὴ παρὰδο-ση»**, ἡ **«μὴ ὁμοιομορφία»**, γιὰτὶ δὲ **«σεβάστηκαν αὐτὴ τὴ νόμιμη διαφορὰ»**;

Τονίζει πὺς ἡ **«ὁμοιόμορφη ἀλλὰ πάντα μία κοινω-νία μέ σεβασμὸ στὶς νόμιμες διαφορές – παρέχεται ἀπὸ τὸ θεολογικὸ διάλογον**. Δυστυχίως ἔχει ἄδικο. Οἱ Βαλτιμωῖτες, ἀπέριμον καὶ ἀναπολερήματικοὶ θεολογικοὶ διάλογοι ἔχουν τὸ χαρακτηριστὸ τὸ **«σεβασμοῦ τῆς δια-φορετικότητος»**, καινονανές ἀλγεῖνο φαινόμενον, πρα-κτικὴ ἀγνώση στὴν Ἐκκλησία. Ἀντὶ νὰ δοθεῖ μία ξεκάθαρη ὁμολογιακὴ κλήση στοὺς αἰρετικούς γιὰ ἐπιστροφή στὴν καθάρια αἰωράσια πίστη τῆς Ἐκκλησίας, συζητοῦν, σοφι-στικῶ τῷ τρόπῳ, πὺς νὰ θεωρηθῶν οἱ αἰρετικές κακοδό-ξεις ὡς **«διαφορετικὴ ἐκκλησιαστικὴ παρὰδόση!** Τρανὸ σύγχρονο παράδειγμα ἡ **«ἐρμηνεία τοῦ παπτικοῦ πρωτεῖου στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία!**»

Περαινώντας τὸ σχόλιό μας, θέλουμε νὰ τονίσουμε γιὰ πολλοστή φορὰ τὴν ἀπομὴ μας ὅπὶ ὁ παπισμός, ὑπὸ τὴν ὡς τύρω μορφή του, παραμένει ἀπύλυτα ἀμετανόητος καὶ ἀμακίνητος στὶς πλάνες του. Ἡ ἰσχυρὴ ἀντίδραση τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ **«φραγκέψῃ»** τὰ τελευταῖα χίλια χρό-νια, τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀκολουθήσῃ διαφορετικὴ μέθοδο, τὴν ὁδὸ τῆς Οὔνιας. Νὰ κρατήσουμε τὴ δικὴ μὴ Παρὰδό-ξη, ἀλλὰ νὰ ὑποτάχουμε στὴν ἐξουσία τοῦ «πάπα! Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ νόημα τοῦ ἀνυτέρω μῆνυμάτος του πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη μας. Τελεῖα χεῖρα συμψημίσως, μέ προσποίηση ἀγάτῃ. Θέλει νὰ Ἀηρημονεῖ ὅμως ὅτι πρώτη ἡ Ὀρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία μας ἔχει **εταμνήν τὴν χεῖρα τῆς ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια** καὶ περιέμει τὸν ἀποκομμένο ἀπὸ Αὐτὴ παπισμὸ νὰ γυρίσῃ στὴν αἰωράσια ἀγκαλιά τῆς. Τὸ νὰ **«δώσουμε τὰ χέρια»**, νὰ γίνῃ ἡ **«ἐνώση τῶν ἐκκλη-σιῶν»**, ὅπως τὸ ἐπιθέμει ὁ κ. Φραγκίσκος, χωρὶς τὴν ἀλή-θειαν, εἶναι μία **οὐστηκὴ χίμαιρα**, μία πράξη καταδικασμέ-νῃ νὰ ἀποτύχει, διότι δὲν εἶναι ἐνώση ψεύδους καὶ φθύνων σκοπιμότητων, ἀντίθετη μέ τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Πνεῦματος, τὸ Ὅποῖο ὀδηγεῖ τὴν Ἐκκλησία **«εἰς πᾶσαν τὴν ἀλή-θειαν»** (ἰωάν.16,13) καὶ ὄχι στὸ συγκεκρισμὸ καὶ συγκρι-ποτὸ **«ἀνομιόμορπον παρὰδόση!**»

Ὁρθόδοξος τύπος

Σύντομος ἀποτίμησις τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγ. Συνόδου» εἰς τὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης (19-26/7/2016)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δρου τῆς Συνόδου ἐξαίρεμον— δὲν εἶναι «ἄνευ ἴσων» συνε-πισκόπων του. Αὐτὸ ποὺ ἵσχυσε στὴν παρούσα «Διάσκεψη» παραπέμπει ἐμμέλως σὲ μία σαφὴ μορφή Παπισμοῦ, ἔστω καὶ ἡ ψήφος τῶν Προκαθημένων ἐκείνῃ ὁσολογικὴ χαρακτήρα.

Κατὰ συνέπεια, οἱ ἀποφάσεις τῆς παραπάνω «Προσυνοδι-κῆς Διάσκεψης», ἡ τοῦ παραπάνω «Ἀρχιερατικοῦ Συνεδρίου», δὲν ἔχουν δεσμευτικὸ χαρακτήρα. Ἀρα καὶ καμία ἰσχύ, ὄχι μόν-ο γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τῆς Τοπικῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας, ποὺ ἀντιπροσωπεύτηκαν στὸ «Ἀρχιερατικό» αὐτὸ «Συνέδριον» -ὄλιως ἀθέσμως-, ἀφοῦ οἱ μετέχοντες Ἀρχιερεῖς δὲν εἶχαν δικαίωμα ψήφου. Ἀλλὰ οἱ ἀποφάσεις εἶναι ἀκυρες καὶ γιὰ τὸν πρόσθετο λόγο τῆς ἀρχῆς τῆς Οὐσρωφίας, ἡ ὁποία παρα-βιάστηκε μέ τὴν μὴ παρουσία τῶν τεσσάρων Πατριαρχεῶν (Αν-τιοχείας, Ρωσίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας).

Ἐπιπροσθεῶς οἱ ἀποφάσεις τῆς ἰδιορρυθμῆς «Συνόδου» τοῦ Κολυμπαρίου δὲν εἶναι δεσμευτικές γιὰ τὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ γιὰ ἐνα πρόσθετο λόγο. Ὁ Προκαθημένος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄντὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὁμόφωνὴ θέση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ Στ΄ Κεῖμενο, εἰσηγήθηκε ἄλλη θέση, ἡ ὁποι-α ἔγνε ἀποδεκτὴ ἀπὸ τῆς ἐννέα ἄλλης Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας. Πρακτικῶς, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ θέση τοῦ Σώματος τῆς Ἑλλαδι-κῆς Ἱεραρχίας δὲν ἐκπρόσωπήθηκε, ὅποτε μέ βάση τὸν Κανον-ισμό Λειτουργίας τῆς «Διάσκεψης», στὸ Στ΄ Κεῖμενο δὲν ὑπῆρ-ξε ὁμοφωνία. Ἀρα, τὸ Κεῖμενο εἶναι ἀκυρο.

Καὶ τώρα, ἡ ἀποτίμησις τοῦ οὐσιαστικοῦ μέρους τῆς ἰδιότητις «Συνόδου». Κατ' ἀρχὴν, ὀφείλουμε νὰ ποῦμε γενικῶς, ὅπὶ στὴ λεγόμενη «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης ἐπιχειρήθη-κε μία θεσμικὸι χαρακτήρα πνευματικὴ ἐκτίπωση ἀπὸ τῆς δογματικῆς διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. [Λέμε, ὅπὶ ἐπιχειρήθηκε, ἐπειδὴ —μέ βάση ὅσα ἐπαυμε νωρίτερα— δὲν προσδίδουμε θε-σμικὸ ρόλο στὶς ἀποφάσεις τῆς παραπάνω «Ἀρχιερατικῆς Δια-σκέψεως»]. Στὴν Κρήτῃ ὄχι μόνον δὲν καταδικάσθηκε καμία ἐ-περοδόξια (αἵρεσις), ἀλλὰ καὶ ἐπιχειρήθηκε μία φορὴ, θεσμικῶς, ἐκτίπωση ἀπὸ τὴν συνοδικὴ ὀριοθετημένη πρὶ τῆς Ἐκκλησί-ας, μία ἐκτίπωση οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸν «Ὅρο Πίστεως» τῆς Β' Οἰ-κουμενικῆς Συνόδου. Συγκεκριμένα, πρόκειται γιὰ τὴν ἐκτίπωση ἀπὸ τὴν δογματικὴ διδασκαλία τοῦ Σύμβολοις τῆς Πίστεως, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἑαυτήν.

Στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε, ὅπὶ πιστεύουμε «εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Ὅμως, στὴ «Διάσκεψη» τῆς Κρήτης, δέκα Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, με-ταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεχθήκαν ἄ-θεολόγητα τὴν «Βαπτισματικὴ Θεολογία» καὶ ἐμμεσα τὴν «Θεω-ρία τῶν Κλάδων», ἀναγνωρίζοντας ὡς Ἐκκλησίες τοὺς Ρωμαιο-καθολικούς, τοὺς Μαρωνίτες, τοὺς Νεστοριανούς, τοὺς Μονο-φυσίτες Ἀντιλακηδόνιους, τοὺς Μονοθελητές, οἱ ὁποῖοι καταδι-κόστηκαν γιὰ τὴν χριστολογικὴ τους αἵρεση ἀπὸ σείρᾳ Οἰκου-μενικῶν Συνόδων (ἀπὸ τὴν Τρίτῃ ἕως καὶ

ΧΟΛΗ ΚΑΙ ΟΞΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κτείνει το έργον της.

Τί γίνεται με τό «σύμφωνων συμβιώσεως»;

Σιωπηρά έχει εγκριθῇ ἡ ἀνατροφή παιδιῶν ἀπὸ τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια, καθὼς κανὼν δὲν συζητῇ τὸ θέμα πού μὲ τὴν ψήφισαν τὸ «σύμφωνον» εἶχε θίξει ὁ Ο.Τ. διὰ ὑπόγραφον ὁμοκυβέρνητοι πού ἔχουν τέκνα ἀπὸ ἄλλον γάμον ἢ ἔχουν ὑπόθεσιν. Μέχρι σήμερα ἀκόμη καὶ Ἱεράρχαι νομίζουν διὰ τὸ θέμα υἱοθεσίας διὰ τεθῆ εἰς τὸ μέλλον. Συμφώνως πρὸς τὸ ekklesiaonline.gr τῆς 29ης Ἰουνίου 2016:

«Καθωρίσθηκαν οἱ διαδικασίες καὶ τὰ πιστοποιητικά πού χρειάζονται, γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν καὶ νὰ ἀνοίξουν μερὶς στὰ δημοτολόγια οἱ πολῖτες πού ἔχουν συνάψει σύμφωνα συμβιώσης, περιλαμβανομένων τῶν ὁμόφυλων ζευγαριῶν... Δημιουργεῖται κοινὴ οικογενειακὴ μερὶς, εἴτε μὲ μεταφορά τῶν συμβολίωντων ἀπὸ τῆς πατρικῆς οικογενειακῆς μερίδος τοὺς σὲ μία νέα μερὶς, εἴτε μὲ μεταφορά τοῦ ἑνὸς στὴν ὑπάρχουσα οικογενειακὴ μερὶς τοῦ ἄλλου... Ἐπίσης... ὁρίζονται τὰ σχετικὰ μὲ τὴ δημοτολογικὴ τακτοποίηση τέκνων γεννηθέντων ἐντός συμφώνων συμβιώσης. Τὸ τέκνο ἐτερόφυλου ζευγαριοῦ πού γεννηθῇ μέσα στὴν πρῶσανεως προθεσμίες τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ Ν. 4356/2015 ἐγγράφεται κανονικὰ στὴ μερὶς τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας τοῦ».

Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν ἔχει μείνει μόνον εἰς τὴ συνάντη ἐπιστημον ἀνθρώκιν ογέσεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν αὐτοπροσδιορισμὸν τοῦ φύλου! Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία εἶναι μὴ ἀνακλητή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται τὴν ἀλλαγὴν φύλου μόνον μὲ ἀπλὴν δήλωσιν! Εἰς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν ἀναφέρεται συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον AKTINIZ της 1ης Ἰουλίου 2016:

«Κατὰ τὴν κρίση τοῦ Διοικητορίου, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ πρόβλημα γιὰ τῆς ἀπαιτούμενης ἀλλαγῆς στὴν λη-ξιαρχικὴ πράξιν γέννησης. Συγκεκριμένα, ἡ ὑποχρεωτικὴ τεστίρωσι, ἡ χειρουργικὴ ἀλλαγὴ φύλου μὲ ἀφαίρεσιν τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἀπὸ θῆλυ σὲ ἄρρεν καὶ ἀντίστροφα, σὺν ἀπαράρτητῃ προϋπόθεσιν γιὰ τὴν ἀναναγνώρι- σὴν ἀλλαγῆς φύλου στὰ δημοφιλικά ἄτομα, ὅπως ἡ αὐτοῦσα κρίνεται ὅτι εἶναι υπερβολικὴ ἀπαιτήσι καὶ πρακτικὴ καὶ παραβιάζει τὸ ἀρθρο 8 τῆς ΕΣΔΑ (Εὐρωπαϊκὴ Σύμβαση Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία κα-θένας ἔχει τὸ δικαίωμα σὺν σεβασμῷ τῆς προσωπικότη- κας ὁικονομικῶν τοῦ ζωῆς, τοῦ οἴκου τοῦ καὶ τῶν ἐπιβο-κωνμὸν τοῦ. Ἐπίσης, ἀπαρσιπῶν ὑπογραφέως προσκορνοῦν τὸ δικαίωμα γιὰ ἰσότητα καὶ μὴ ἐπιβολὴ διακρίσεων τῶν ἀρθρῶν 21 καὶ 26 τοῦ Διεθνoῦς Συμφώνου γιὰ τὰ Ἀτομικὰ καὶ Πολιτικὰ Δικαιώματα (ICCPR). [...]».

Τί γίνεται μὲ τὴν ἀποτέφρωσιν;

Εἴχαμε προειδοποιήσει ὅτι ἂν ἐπιτραπῇ τὸ «σύμφω-νος» τότε θὰ δὲ ἐπιτελοῦνται τὴν Εὐρωπαϊκὴν νομο-θεσίαν, διὰ νὰ αἰτιολογῶν τὰς ἀποφάσεις των. Πρότυ-πον καὶ κριτήριον καταστάθῃ πλέον ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ Ἀῆ-μαρχος τῶν Ἀθηνῶν σπεύδει, ὡς πληροκορεθῇ ἄρθρον τῆς κ. Ἠλεκτρoας Βικαδοφωρικῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΑΥΤΗ» τῆς 8ης Ἰουλίου, νὰ κατασκευασθῇ ἀποτεφρωτήριον:

«Δὲν μὲ ἐνδιαιφερέει ἂν μερὶς τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀντιρροήσις» τόνισε ὁ δημάρχος Ἀθηνῶν Γ. Καμινῆς γιὰ τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας ἀποτεφρωτηρίου νεκρῶν... «Ἐγὼ κάνω συζητήσεις ἀκόμη καὶ μὲ δημάρχους προ-οδευτικῶν τῶν ὁμορῶν δήμων, ἀλλὰ μοὺ ἀναφέρουν ὅτι φοβοῦνται τῆς ἀντιρροήσεως τῶν ἐνορίων», σημείωσε ὁ Γ. Καμινῆς. Δεσμευόμενος ὅτι «πρέπει νὰ προχωρήσῃ ἡ δημιουργία κέντρου ἀποτέφρωσης νεκρῶν στὸν Δῆμο Ἀθηνῶνων», «ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε εὐρωπαϊκῇ πρω-τεῖουσας»... ἔσθην τὴν ὁποία στίριξε ἡ ἀντιπολιτευσή».

Παραμοιάς ἀποφάσεις λαμβάνουσιν καὶ ἄλλοι μεγάλοι δήμοι τῆς Ἑλλάδος ὡς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὸν Πατριῶν. Ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα προέκυλινε ἀλλο-δαπὰ νέον ζήτημα, ἐκεῖνο τὸ δικαίωμα τῆς εὐδαινα-σίας. Μὲ ἀφορμὴν τὴν ἀπόφασιν τοῦ δημοσιογράφου κ. Ἀλεξάνδρου Βέλλου καὶ μετὰ τῆς ἐξωτερικῶν δι-εθνιστικῶν καὶ τὴν δημοσιότητα πού ἐλαβε τὸ γεγονός κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑ-ΤΙΑ» τῆς 6ης Ἰουλίου ὅτι ἡ κυβέρνησις διὰ προχωρήσις εἰς τὴν νομοθέτησιν τῆς εὐδαινασίας:

«Ἡ παρέμβοσις τοῦ Νίκου Παρασκευοῦπουλοῦ ἐπιβε-βαίωσε πὸς τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας ἐξετάζετα. «Ὁ σγέ-σις ἑνὸς ἀνθρώπου πὸς τὸν θάνατό τοῦ εἶναι προσωπικὴ ὑπόθεσι, ἄρα εἶναι ἐκτὸς δικαίου» υπογράμμισε μέσα ἀπὸ μία γιγαντιστικὴν ἐνῶν, ἡ Ρένα Δουρου ὑποστήριξε ὅτι ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ δικαίωμάς του μὴ σὲ ἐξουσιάζει τίποτα καὶ ὁ Γιώργος Κατρούγκαλος θυμῆθηκε ἕνα μότο τοῦ Μπὶ πὸν 68: «Καλύτερα ἕνα φρικτὸ τέλος ἀπὸ μία φο-κὶ δίκως τέλος». Ὁ σχετικὸς νόμος ἀνεμνέται, λοιπὸν, σύντομα νὰ ἀναθεωρηθῇ- θὰ τὸν «ἀναθεωροῦσαν» σὲ κάθε περίπτωση οἱ ἀγορές, οἱ ὁποῖες ρυθμίζουν τὴ ζωὴ μας ὅπως καὶ τὸν θάνατό μας, ὅπως γράφει ὁ Βέλλιος».

Τί γίνεται μὲ τὸν τέμνοσις;

Ἄς ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι ἀρχικὰ ἐγένετο λόγος διὰ τζαμί καὶ εἵπειτα ἐνεκρίθη τέμενος, δηλ. τζαμί καὶ πνευματικὸν κέντρον. Κάτωκα προσέφυ-γαν εἰς τὰ δικαστήρια, ἀλλὰ ἀπεριφρόνησαν αἱ αἰτήσεις ἀκυρώσεως τῆς ἀνεγέρσεως, ὡς ἐπιληροκορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα dikaiologioitika.gr τῆς 7ης Ἰουλίου 2016:

«Στὸ ΣΤΕ εἶχαν προσφύγει 111 κάτοικοι τοῦ Ἐλα-ῖου νὰ ἐπιτελοῦμενοι τὴν ἰδιότητα τῶν Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων Πολιτῶν καὶ ζητοῦσαν νὰ ἀκυ-ρωθῇ ὡς ἀντισυνταγματικὴ καὶ παράνομῃ ἡ δημοπρά-τησις τοῦ ἔργου τῆς ἀνέγερσις τοῦ Τεμένους. Νὰ ση-μειωθῇ ὅτι ἀρχικὰ εἶνε προσφύγειν κατὰ τοῦ Τεμένους καὶ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σερραφεῖμ, ἀλλὰ κατὰ τὴν συζήτηση τῆς ὑπόθεσεως στὸ ἀκροατήριον δὲν πα-ραστήθηκε καὶ ἡ ἀήφιη ἀκύρωσις τοῦ ἀπορρίφθηκε ὡς ἀνομιμοποίησι... Τὸ Δ. Τμήμα τοῦ ΣΤΕ μὲ πρόεδρο

Κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἄνευ ἀκράιου ζηλωτισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρίας πού θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῇ. Σὲ κάθε περίπτωσιν ὁποῖος διακρίπῃ τὴν μνημόνευσιν τοῦ Πα-τριάρχου δὲν θὰ πρέπει αὐτομάτως νὰ κρίνῃ ὡς αἰρετι-κοῦς, οἰκουμενιστῆς ἢ φιλοοικουμενιστῆς ὅσους δὲν προχωροῦν στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου σύμφωνα μὲ τὴ δική του ἐπιλογή.

Ἀσφαλῶς ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου εἶναι πράξιν πού θὰ δροῦσε ἀποτελεσματικὰ ὡς μέσο ἀνάσχεσις τῆς πορείας τῶν οἰκουμενιστῶν, ἂν ἀποφασίζοιταν ἀπὸ ἐπισκόπους τῶς τοῖς Ἀγιολοίτες ἡγούμενους. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωση αὐτῇ, ὅσοι πιστοί, κληρικοὶ καὶ λα-κοί, δὲν θὰ ἀνῆκαν στῆς μητροπόλεις τῶν ἐπισκόπων πού θὰ προχωροῦσαν σὲ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, δὲν ὑποχρεοῦνταν σὲ «μετακίνησι» πρὸς μία μητρόπολιν, στὴν ὁποία δὲν θὰ μνημονεύοντο ὁ Πατριάρχης. Ὅμοιος ἱερομνησχοὶ τοῦ Ἀγίου Ὅρους ἢ καὶ κληρικοί, ἐκτὸς αὐτοῦ, πού διακό-πουν τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου δὲν θὰ πρέπει αὐτομάτως νὰ διακόπτουν τὴν κοινωνία μὲ ὅσους συνεχίζουν, γιὰ τοὺς δικούς τοὺς λόγους, νὰ μνημονεύουν τὸν Πατριάρχη. Ἐὰν τοῦτο ἐπικρατήσῃ, οἱ Οἰκουμενιστῆς θὰ ἔχουν πετύχῃ ἕνα ἀκόμη στόχο, αὐτὸν τῆς διάσπασις τῶν πιστῶν πού ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ θὰ ὀδηγηθούμε καὶ πάλι σὲ σχίσματα ἐνὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διακοπὴ τῆς μνημόνευσεως εἶναι ἕνα μέσο προει-δοποίησις τοῦ Πατριάρχου ὅτι ἡ πορεία του ἔχει ἐκτρα-πέθῃ ἐκτὸς τῶν ὁρίων πού θέτουν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Δὲν εἶναι λόγος διδασκασίας τῶν πιστῶν. Διακρίνοντας τὴ μνημόνευσιν τοῦ Πατριάρχου δὲν «μνημορῶμε» ὅσους συνεχίζουν νὰ τὸν μνημονεύουν, ἀλλὰ κρούομε τὸν κώδωνα πρὸς τὸν ἀποκλινόντα ἀπὸ τὴν ἀγιωπαιερική πορὶσ παράδοσιν. Δὲν πρέπει νὰ δώσωμεν χαρὰ στοὺς οἰκουμενιστῆς ὅι ἀπαλάτχθηκαν ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ

τὸν ἀντιπρόεδρο Δημοσθένη Πετρούλλα καὶ εἰσηγήτρια τὴν Πάρεδρο Οὐρανία Νικολαράου, ἀπέρριψαν ὡς ἀβάσιμους ὅλους τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν κατοίκων».

Καὶ αὐτὸ τὸ θέμα δὲν παρέμεινε μόνον εἰς ὅ,τι εἶχεν ἀρχικῶς ἀποσκοποθῇ. Ἐν συνεχείᾳ προέκυψε τὸ ζήτη-μα ταφῆς καὶ ἀπεφασίσθῃ νὰ δημιουργηθῇ καὶ νεκρο-ταφεῖον, ὡς ἀναφέρει ἡ ἱστοσελὶς protothema.gr τῆς 5ης Ἰουλίου 2016:

«Ὁ Ἀλέξης Σπίρτας σὲ πρόσφατῃ ἐπίσκεψή του στὸ Στρασβούργο ἀνακοίνωσε τὴ δημιουργία καὶ λειτουρ-γία τζαμιό στὸν Βοτανικό, ἐνὺ παράλληλα, σύμφωνα μὲ ἀσφαλεῖς πληροφορίες, σὲ ἐκτασί 20 στρεμμάτων στὸ Σχιστό, πού παραχωρήθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, θὰ δημιουργηθῇ νεκροταφεῖο εἰδικὰ γιὰ μουσουλμάνους. Τὴ μελέτῃ γιὰ τὸ τζαμί στὸν Βοτανικό εἶνε ἀναλάβει τὸ ἀρχιτεκτονικὸ γραφεῖο Τομπιάζ καὶ, σύμφωνα μὲ τῆς πρῶτες πληροφορίες, θὰ εἶναι μοντέρ-νου ὕψους, ἀνάλογο μὲ αὐτὰ πού ὑπάρχουν σὲ ευρω-παικῆς πρωτεύουσας».

Ὅμως καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο ἀρκέτον, διὰ νὰ «προοδεύσει» ἡ πατρις καὶ ἔτσι ἐδόθησαν εἰς τὴν κυβέρνησιν ἄδειαι καὶ διὰ ἱκιστάμενα τζαμιά, ἡ κατ' ἀκριβείαν ἐνεργηπο-τήσαν καὶ ἄδειαι πού ἔχουν ὁμοιομοιολογηθῇ ἀπὸ τὴν προ-ηγούμενὴν κυβέρνησιν. Ὡς ὅραμεν ἡ κ. Μίνα Κωστοπό-λου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΑΥΤΗ» τῆς 5ης Ἰουλίου 2016:

«Μὲ ἐγκύκλιον τῆς κυβέρνησεως Σαμαρά ἐδόθησαν ἄδε-ιες σὲ τέσσερα τζαμιά πού φέρει ἡμερομηνία τὴν 6/5/2014, ἐπὶ ὑπογραφῆς Κ. Αρβανιτοπούλου. Οἱ ἀδείες δὲν προ-βλέπονται γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν ΣΥΡΙΖΑ, πού ὀρθῶς ἐπιθυμεί νὰ ἀνοίξῃ τὴν αἰσχίαν κράτους καὶ Ἐκκλησίας, στὴν κατεῦθυνσιν τῆς ἐνίσχυσις τῶν δικαι-ωμάτων ὁλων τῶν θρησκευόμενων πολιτῶν, ἀνεξαρτήτως θρησκείας... Πρόκειται γιὰ τζαμί στὸν Πειραιά, συγκεκρι-μένα στὴν περιοχὴ τῆς Δραπετσώνας, πού ἀπευθύνει κατὰ βάση σὲ Ἑλλήνες μουσουλμάνους. Ἐκτοσε ἀκούο-υθσαν ἀδείες λειτουργίας σὲ ἕνα τζαμί γιὰ 100 ἄτομα στὸν Δῆμο Ἀθηνῶν, γιὰ τὴ θρησκευτικὴ κοινότητα Μουσουλ-μανοῦς Οἴκος ΝΤΑΡΟΛ ΤΖΑΝΑΤ (ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΝ) καὶ ἕνα τζαμί γιὰ 40 πιστοὺς στὴν ὁδο Φυλῆς καὶ τὴ θρησκευ-τικὴ κοινότητα Χαμάς Χαμάς. Τελευταία δόθηκε προ τεσ-τάρων μηνῶν ἡ ἄδεια γιὰ τὸ τζαμί τῆς θρησκευτικῆς κοι-νότητας ΜΙΝΧΑΤΖΟΥΛΑ-ΚΟΥΠΑΝ ΘΗΒΑ, πού θὰ λει-τουρηθῇ στὶ Θήβα γιὰ 70 πιστοὺς».

Ἡ κυβέρνησις εἰς μόνον προωθεῖ αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἀλλὰ δίδει καὶ ἐπίσημον διαπίστευσιν διὰ τῆς παρουσίας τῆς ὈΎγιοιρῆς Παιδείας πού ἔχει ταχθῇ κατὰ τῆς προσευχῆς εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ἐπιθυμεί τὴν δημιουργίαν τοῦ «οὐδε-τερόδωκου σχολείου» κατὰ ἱδρυτὴν τὸν δήλωναι εἰς τη-λεοπτικὸν σταθμὸν παρέσθῃ καὶ συνοδεύσασε τὸν τίς Σί-τασι! Τὸν συνοδεύει ἐκτὸς ἄλλων καὶ ὁ ταγμένος υπο-στηρικτῆς τῆς κατευθύνσεως Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν τῆς Θεσσαλονίκης κ. Γεώργιος Κε-λατῆς ὡς Γενικός Γραμματεὺς Θρησκευμάτων. Πε-ριττὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι τὴν ἰδίαν ὥραν ἐγένετο ἀνά-γνωσις τοῦ Κορανίου τὴν Ἁγίαν Σοφίαν! Ὡς ἐπιληρο-φορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα tastv.gr τῆς 3ης Ἰουλίου:

«Σὲ κεντρικὸ, ἀσιατικὸ, ἐσπιατοριὸ τῆς Ἀθηνᾶς πα-ρεὰ μὲ Σίρις μουσουλμάνους βρέθηκε ὁ Νίκος Φίλης προκειμένου νὰ πηρῆσι μὲ τὴν παρουσία του τὸ "Ἰφτάρ", τὸ δέπντιο μὲ τὸ ὁποῖο τελειώνει ἡ ἡμερσιὰ νηστείας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ραμαζανίου, ἐλάχιστες μέρες πρὶν κλείσει ἡ μεγάλῃ γιορτὴ τοῦ Ἰσλαμ. Ὁ ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἦταν ἐπίσημος προσκεκλημένος τῆς ἐλληνικῆς κοινότητας Σιτών μου-σουλμάνων μαζί μὲ τὸ στέλεχος τοῦ Ποταμοῦ, Ζωή Ἀποστολοπούλου, καὶ παρακολοῦθῆσαν τὴν προσευχὴ πού ἔμαλε ὁ ἱμάρις πρὶν ἀπὸ τὸ δέπντιο».

Ποῖον τὸ ἐπόμενον βῆμα;

Ἐπόμενος στόχος εἶναι ἡ κατάργησις τοῦ νόμου περὶ θλασφημίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἦδη ἔχουν συμφωνήσιν τρία κόμματα καὶ ἔπονται καὶ ἄλλα. Εἰς τὸ νimaorthodo-xias.gr τῆς 6ης Ἰουλίου 2016 ἀναφέρονται τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ κατάργησις τῶν ὁθρων κατὰ τῆς θλασφημίας ἐξα-κολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ διακηρυγμένον στόχο μας» δηλώνει ἡ Κυβέρνησις σὲ ἐπίσημν ἀπάντησιν πρὸς μὴ κυβερνητικῆς ὀργανώσεως ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον. «Τὰ ἐγκλήματα τῆς κα-κόβουλης θλασφημίας καὶ τῆς καθύβρισις θρησκευμέ-νων, ὅσο καὶ ὅλο τὸ κεφάλαιον Ζ' τοῦ [Ποινικοῦ] Κώδικα (ἐγκλήματα κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας), ἀναφε-ρόμεν σὲ πράξεις καὶ «ἀδικήματα» πού ἐδῶ καὶ πολλὰ εἶ-νε ἔχουν ἀπώλεσις τὴν ὁποία κοινωνικὴ δέξι εἶχαν κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ νομοθετήσαντος (1950). Στὴ Δημοκρατικὴ Συμ-παράσθῃ ἔχομεν ἐδῶ καὶ καιρὸ ἐκφράσει τὴ σταθερὴ καὶ ἀνεπιφύλακτῃ υποστήριξή μας στὸ κοινωνικὸ αἴτημα γιὰ κατάργησιν τῶν ὡς ἀνω ἀναχρονιστικῶν, ἀσποχῶν καὶ ἐκτείνων σὲ καταχρηστικὲς διατάξεις»... «Ἰσως εἶναι κα-τάλληλῃ ἡ στιγμή γιὰ ἀπάληψιν τῶν διατάξεων περὶ "θλα-σφημίας" ἀπὸ τὸν Ποινικὸ Κώδικα» δηλώνει τὸ Ποτάμι».

Συμπέρασμα

Ὅπως ἐνα «πυλὸδερ ἐξηλώνεται λόγῳ λόγῳ» ἡ ὥτως ὁ Διάβολος κατεργάσθη τὴν ὁδοσὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἁμάρτιαν καθήμενῇ, διὰ ἀκριβοῦς καὶ σινολοῦ τὸ πολι-τικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ψηφίζει καὶ υποστηρίζει τὴν πνευ-ματικὴν νεκρῶσιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων μὲ πρωτοστά-την τὴν Κυβέρνησιν ὀδηγεῖ ὅθιμα πρὸς ὅθιμα αὐτὸν τὸν τό-πον εἰς ἐξεθλίβωσιν καὶ διόλυσιν. Οὐρελόμεν νὰ ἀντιστα-θῶμεν εἰς τὴν ἱσπεδοσὴν διὰ μόνον μὲ διαμετρήσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ὑποστηρίξιν παρατάξεως ἐκσεθλὸν Ὀρθοδόξων Χρι-στιανῶν ὁλοῦς ἡ ἱσπεδοσὴς εἶναι μονόδρομος! Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἀφῆσθ, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἔμειε συνεργήσωμεν εἰς τὸ σγέ-διόν του καὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ προσευχὴν ἀλλὰ καὶ ἐνεργὸν δράσιν. Ἡ ὑπόυλις πρακτικὴ ὅμως ἀπεκαλύφθη τὰς προ-ηγούμενους ἡμέρας, ὅταν ὁ Ὑπ. Παιδείας ἐδήλωσεν περὶ τὴν χρειάζεται "χορηγίως" ἄρκαι νὰ περάσουν τὰ ὅποια ἄλλα νομοθετήματα ἐπιθυμῶσιν.

μας παρουσία καὶ τὸν ἐλεγχον τῶν ἀπόμενων καὶ τῶν κι-νιζέων τοὺς προχωρώντας σὲ ζηλωτικὸ τύπου φα-ρῆς ὑποκελττόμενοι ἀπὸ τὸν ἐκ δεξιῶν πειρασμό. Ἐξάλλου ὅσοι συνεχίζουν νὰ μνημονεύουν τὸν Πα-τριάρχη Βαρθολομαί, καὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν στὴν πα-ρούσα φάσιν τὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία, δὲν σημαίνει ὅτι δαὶ συμφωνοῦν μὲ ὅσα οἰκουμενιστικὰ ἐκείνος πράττει. Μία τέτοια γενίκευσιν εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀνα-ληθῆς.

Ἡ διακοπὴ τῆς μνημόνευσεως τοῦ Πατριάρχου ὡς ἐκκλησιαστικὴ πράξιν δὲν ἀποτελεῖ ἀπὸ μὴν τῆς τὴν ὀριστικὴ καὶ τελικὴ μάχῃ ἐναντίον τῆς αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Πὰ τὴν ὀριστικὴν καταδικὴ τῆς αἵρεσε-ως ἀπαιτεῖται πνευματικὴ ἐνέργησιν, ἀληθινή μετάνο-ια, ἐξ ὁσεῖ ἐπισκέψην, ἀνάληψιν ἐπισκοπικῆς εὐθύ-νης, ἀφύπνισιν τῶν συνειδήσεων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, συνδικτικὴ ἀνιμετωπία τοῦ ζητήματος καὶ τελικὰ συνδικτικὴ καταδικὴ τῆς αἵρεσεως καὶ ὁμολογία τῆς ἀλη-θοῦς ὀρθοδοξοῦς πίστεως.

Ἐπειδὴ οἱ οἰκουμενιστῆς γνωρίζουν νὰ κινῶνται με-θοδικὰ καὶ μὲ σχέδιο, ὅσοι ἁγωνίζοιιν γιὰ τὰ ζητήματα τῆς πίστης δὲν θὰ πρέπει ἀντιθέτως νὰ κινῶνται βια-στικά, χωρὶς περιουλογοὶ καὶ προσευχὴ, χωρὶς συνεν-νόησι μετὰ τῶν τοῖς, σπασμωδικὰ καὶ ἀκραία ἀλλὰ με-λόρησιν καὶ ταπεινίσιν ζητῶντας πρὸ πάντων τὴ γνῶμιν ἀνθρώπων τῆς προσευχῆς καὶ ὅχι μόνο μελε-τώντας πατερικὰ συγγράμματα. Φορεῖς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι οἱ μελετητῆς τῶν ἀγιοπατερικῶν συγγραμμάτων, ἀλλὰ ὅσοι ἀπέκτισαν τὴν πείρα καὶ τὸ φρόνημα τῶν ἁγίων Πατέρων. Αὐτῶν τὴ γνῶμιν θὰ πρέπει νὰ ἐπιζητήσωμε καὶ γιὰ τὰ κρίσιμα ζητήματα τῆς πίστεως. Διαφορετικὰ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τὴν προσπι-θεῖσά μὲ νὰ πολεμήσωμεν τὸν ἐπάρσο οἰκουμενισμὸ νὰ ὀδηγηθούμε στὸ ἄλλο ἀκρο τοῦ ζηλωτισμοῦ, λόγῳ ἐγωισμοῦ. Τότε θὰ ἔχομεμε ἀστοχρήσι μὲ ἀνεκταίευσιν νεοσυλλεκοὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ παγκοσμίως πρῶτος!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εἶναι λελημένα καὶ ὅσοι ἐπιτελοῦνται τὴν ἀνάγκην καταδικῆς τοῦ filioque τοὺς παραπέμπομεν εἰς τὴν Β' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὅπου τὸ ζήτημα ἔχει διευκρινισθῇ πλήρως καὶ δὲν ἀπαιτεῖ νέαν ἀπόφασιν. Ὅποτε ἐμφανί-ζετα ἕνας αἰρετικὸς ἐπαναληθόμενος μία αἵρεσιν τὸν παρελθόντος διὰ πρέπτι νὰ συγκληθῇ Οἰκουμενικὴ νὰ τὸν καταδικάσῃ;

Περὶ παγκοσμίῳ πρῶτου!

Ἐπιπροσθετός, θέτομεν καὶ μερικὰ ἐρωτήματα πρὸς τὸν Σεβασμιώτα-τον σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τοῦ «πρῶτου». Ὁ Σεβ. Περγᾶμου ἀποδίδει ἀνά-μειξιν εἰς τὴν σύγκλησιν καὶ τὴν προεδρίαν τῆς Οἰκ. Συνόδου εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ συνεχίζει ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει καὶ χωρὶς αὐτοκράτορας, ἐπομένως τὸ δικαίωμα συγκλήσεως καὶ προεδρίας τοῦ ἔχει ὁ «πρῶτος», ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ Σχίσμα ταυτίζεται μὲ τὸν Πατριάρ-χην Κων/πόλεως!

Πρῶτον, δὲν ὑπάρχει «πρῶτος», ὁ ὁποῖος νὰ συνεκλύσει ποτὸς Οἰκου-μενικὴν καὶ αὐτὸ διότι ἐφ' ὅσον ἡ Οἰκουμενικὴ τοῦ ἔκτακτον γεγονὸς δὲν εἶχεν ἀρμοδιότητα νὰ τὴν συγκαλέσῃ κανεῖς «πρῶτος», καθὼς οἱ προκα-θήμενοι εἶχον ἀρμοδιότητα ὁ καθένας μόνον διὰ τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν του.

Δεύτερον, κατὰ τὸν Καθηγητὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας κ. Βλά-σιον Φειδάν, δὲν ὑπῆρχε ποτὲ ἕνας «πρῶτος». Συγκεκριμένα λέει ὅτι ὁ Ρώμη ἦτο «πρῶτος» μόνον μετὰ τῶν πέντε Πατριαρχῶν καὶ ὅχι τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ Σεβασμιώτατος γράφει αὐθαίρετως ὅτι ἦτο «ὁ πρῶτος σὲ παγκόσμιον ἐπίπεδο»!

Τρίτον, ἂν ἡ ἀνάμειξις τοῦ αὐτοκράτορος, ὅπως μᾶλλον ὑπονοεῖ, ἔδω-σε τὴν προεδρίαν εἰς τὸν Κων/πόλεως εἰς τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους, τό-τε ἐφ' ὅσον ὁ Σεβ. Περγᾶμου ἀπορρίπτει τὸν αὐτοκράτορα, δὲν δὲ πρέ-πη νὰ ἀντιρρήσῃ καὶ τὸ δικαίωμα συγκλήσεως καὶ προεδρίας τοῦ Κων/πό-λεως; Διότατοι νὰ εἶναι σήμεραν διδῶν «πρῶτος», ὅταν ἡ Κων/πολις δὲν εἶναι παρὰ μία πόλις καὶ ὅχι διοικητικὸν κέντρον καὶ πρωτεύουσα αὐτο-κρατορίας πολὺ περισσότερον ἀμφαλὸς τῆς οἰκουμένης; Πῶς ἐμμένει εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι ὁ Κων/πόλεως ἀρμενείει «πρῶτος» ἀνεξαρτήτως τοῦ τυ-γαντιστοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνύμωσεν τὸν Κων/πόλεως ἐκεῖ; Δυστυχῶς διὰ τὸν ἰδίον ὁ 34ος Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, τὸν ὁποῖον ἐ

Βλάβσφημος ή Κυβέρνησις!

Πρός τὴν ἰσοπέδωσιν τῆς Ἑλλάδος ἔχει χαράξει πορείαν ἡ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία προχωρεῖ εἰς τὴν ἀποποινικοποίησιν τῆς βλασφημίας, Βεβαίως, δὲν εἰμεθα ὑπὲρ τῆς ἀστυνομοτικῆς τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὅμως ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ τοῦ νόμου ἐδῆλωνεν ἔστω συμβολικῶς ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ὅρια εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. Ἄς ἀναλογισθῶν τὴν εὐθύνην τους οἱ ψηφοφόροι τοῦ ΣΥΡΙΖΑ καὶ τῶν ΑΝΕΛ, οἱ ὁποῖοι προσποιοῦνται ὅτι «θρησκεύουν»... Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ESPRESSO» τῆς 22ας Ἰουλίου 2016:

«Μὲ κάθε ἐπισημότητα τοῦ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας καὶ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων προωθεῖ τὴν ἀποποινικοποίησιν τοῦ δόκιμματος τῆς βλασφημίας. Ἄν καὶ γιὰ πῖο σημαντικὰ νομοθετήματα συνιθῶς τὸ τελευταῖο διάστημα σιωπᾷ, τὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο ἀνακοινῶσε ὅτι αὐτὴ ἡ κίνησις ἐντάσσεται στὰ μέτρα πού ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ἡ Πολιτεία γιὰ τὴν πλήρη κατοχύρωσιν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐκφράσεως. Ἐπιπλέον, τὸ ὑπουργεῖο συνοδεῖ τὴν ἀποποινικοποίησιν

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σεβ. Ν. Ἰωννίας διὰ τὴν ἐνέργειαν

Κυριολόφει εἰς τὸ διαδίκτυον δημοσίευμα διὰ τὰς σχέσεις τοῦ Σεβ. Ν. Ἰωννίας μετὰ πολλοῦς παράγωντας. Αἱ πληροφορίες ποὺ ἀναφέρονται εἶναι οἱ ὁ Σεβ. Νῶνιος συζητεῖ μετὰ πρῶν καὶ νῦν ὑπουργοῦς εἰς ξενοδοχεῖα σχετικῶς μετὰ τὴν ἔρρευσιν ὑδρογονανθράκων εἰς τὸν Αἰγαῖον καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τους. Εἶναι ἐν γνώσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου αἱ συνομιλίαι αὗται; Ἐκεῖ χρὶσθῇ ὁ Σεβασμιώτατος ὡς ὑπεύθυνος διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει δικαίωμα εἰς θαλασσινὰ περιαρχοῦς; Εἶναι γνωστὸν βεβαίως ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος διατηρεῖ καλὰς σχέσεις μετὰ τ. Ἄνταν Διαιμαντοπούλου, ἡ ὁποία εἶχε συμμετάσχει καὶ εἰς συνεδριάσεις τῆς λέσχης Μπλιντεμ-

τοῦ δόκιμματος τῆς βλασφημίας μετὰ μέτρα πού παράλληλα λαμβάνει τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ρατσισμοῦ καὶ τῆς ρητορικῆς τοῦ μίσους. Παράλληλα, στὴν σχετικὴ ἀνακοίνωσιν τονίζεται ὅτι τὸ ζήτημα ἔχει τεθεῖ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα. Τῇ θέσῃ αὐτῇ θὰ ἐκφράσῃ, μάλιστα, τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης προσεχῶς κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς Χώρας μας ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὴν Ἐξάλειψιν τῶν Φυλετικῶν Διακρίσεων (στis 3-4 Αὐγούστου στὴ Γενεύη). Παράλληλα, στὴν ἀνακοίνωσιν ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἀποποινικοποίησις τοῦ δόκιμματος προωθεῖται καὶ γὰ νομικῶς λόγους, καθὼς κατὰ τὸ Ποινικὸ Δίκαιο ἡ ποινὴ προϋποθετεῖ τὴν τέλεσιν πράξεως. Ὡστόσο, ὁ προσδιορισμὸς τῆς πράξεως χωρὶς μὲ στάθμισιν τῶν ἑμπειρικῶν ἀποδείξιμων ἀποτελεσμάτων τῆς Στῆς περιπτώσεως τῆς βλασφημίας, ὅμως, λείπει ὁποιοδήποτε ἀποδείξιμη ἐντύπωση δικαστηρίου βλαπτικῆς συνέπειας τῆς πράξεως. Ἐπομένως, ἡ ἐννοια τοῦ ἐγκλήματος δὲν διακρίνεται».

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σεβ. Ν. Ἰωννίας διὰ τὴν ἐνέργειαν

περγκ, ὅπως εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ἐμπλέκεται καὶ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῆς περιουσίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Εντύπωση προκαλεῖ πάντως ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος φέρεται ἐπίσης πρὸς δημοσιεύματα νὰ προσριζεῖται διὰ νέας Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐξ ὧσων γνωρίζομεν ὁ Μακαριώτατος δὲν ἔχει ἀνοίξει τὸ ζήτημα διαδοχῆς του, ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι δὲν συνευδοκεῖ ὑπὲρ ἐνὸς τόσον νέου καὶ δι' αὐτὸ ἀπειροῦ Μητροπολίτου. Ἄλλωστε ὁ Σεβασμιώτατος εἶναι γνωστός διὰ τὰς οἰκουμενιστικὰς του τοποθετήσεις ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν θολὴν ὁρολογίαν ποὺ χρησιμοποιεῖ, ὅταν ἀναφέρεται εἰς ζητήματα θείκης.

Σεβ. Σύρου: «Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ συγκρότησε τὴν Μ. Σύνοδο»

Εἰς ἐκπομπὴν τοῦ ραδιοφώνου alpha καὶ εἰς τὸν κ. Σπυρίδωνα Χαριτᾶτον παρεχώρησε συνέντευξιν ὁ Σεβ. Σύρου. Ἡ συνέντευξις δημοσιεῖ πολλὰ ἐρωτήματα. Ποῖος ἔχει ὑπαγορεύσει «γραμμὴν» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος; Διατί ἀποκλείεται Ἱεράρχα ἀπὸ διαύλους ἐνημερωσέως καὶ συνηγορίας παρουσιάζονται μόνον οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἴδιοι; Ποῖος δὲν ἀφῆκεν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀποκτήσῃ τηλεοπτικὸν σταθμὸν; Διατί νὰ μὴ ἀπαξιωθῇ ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης, ὅταν ἡ ἰδία ἀπηξίωσε τοὺς Ἐπισκόπους ἀφαίρεσάν το τὸ δικαίωμα ψήφου; Αἱ λεγόμενα «Νέα Χώρα» δὲν ἀποτελοῦν ἀντικανονικὸν μόρφωμα; Ὡς ἐπληρορρηθῆμεν ἀπὸ τὸ la-varon.gr τῆς 14ης Ἰουλίου 2016:

«Υπάρχει «γραμμὴ» στὴν Ἐκκλησία μας ὅπου συγκεκριμένοι ἱεράρχες θὰ βγαίνουν καὶ θὰ μιλοῦν γιὰ κάποια πράγματα... γιὰ τὸ κανάλι τῆς Ἐκκλησίας εἶχε γίνει προσπάθεια καὶ ἀπὸ τὸν Χριστόδουλο, ἀλλὰ δὲν ἐυδοκίμησε, δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ τὸ κάνει. Υπάρχουν

ἀντικειμενικὲς δυσκολίες καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν δίνουν χεῖρα βοηθείας γιὰ λόγους ποὺ κατανοεῖται. Κοντὰ στὸ κανάλι 4Ε γίνεται προσπάθεια μὲ τὸ τηλεοπτικὸ κανάλι τὴν Πάτρα. Θὰ μπορούσε νὰ τὸ εἶχε ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία μὲ περισσότερη προσπάθεια. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἱερώνυμος μὲ τὸ κανάλι 4Ε ἔκανε προσπάθεια στὴν ἐπιτυχὴ πορεία του... Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος εἶχε θετικὰ ἀποτελέσματα, ἀντάλλαξαν ἀπόψεις καὶ κατέβησαν τὴ μαρτυρία τους. Θεωρῶ ὅτι καὶ τὸ γεγονός καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ τὰ ἀξιολογήσει σωστὰ ἡ Ἐκκλησία καὶ αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις θὰ ἀξιολογηθοῦν σωστὰ καὶ θὰ ἀξιοποιηθοῦν καταθέτοντας τὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως σὲ ὅλον τὸν κόσμον. Δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀπαξιώσουμε. Εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶχε συγκροτήσει αὐτὸν τὸ θεσμό... Ἐκεῖ ποὺ εἶναι τὸ Πατριαρχεῖο, ἐκεῖ παραμένει καὶ ἐκεῖ θὰ παραμείνει. Τὸ πῶς τὸν χριστιανισμόν ἐξεπέμψε ἐκεῖ. Τὰ περὶ «αὐτοκέφαλου» καὶ δὲν ἔχουν κανένα ἔρεισμα. Ἡ δὴ λωση τοῦ Πατριαρχοῦ ὑπῆρξε σάφης...».

Ὁ Σεβ. Χίου κατὰ τῶν Ρόταρυ

Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὴν Ἀγ. Μαρίναν Ἐγκρεμὸν ὁ Σεβ. Χίου ὑπενώθησε τὴν παγίαν θέσιν τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τὸ Ρόταρυ. Ἐπιτέλους εἰς Ἱεράρχης ὑψώθη τὸ ἀνίστημά του, διότι πέρυσι ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως, ὁ Σεβ. Κερκυραίης καὶ ὁ Ἀρχ. Ἀμερικῆς εἶχαν συναντήσεις μετ' ὀργανώσεως Ρόταρυ καὶ εἶχαν ἐκφρασθῇ μετ' εὐχαριστίας πρὸς αὐτάς. Ὡς ἐπληρορρηθῆμεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΠΟΛΙΤΗΣ ΧΙΟΥ» τῆς 18ης Ἰουλίου 2016:

«Ὁ Μητροπολίτης Χίου κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Θείου Λόγου ἀναφέρθηκε στοὺς ροταριανοὺς ὁμίλους σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων: «Ἡ ἐκκλησία παραμένει σὲ ὅσα ἔχουν διατυπωθεῖ πρώτον στὸ ἀπὸ 29

Νοεμβρίου 1958 μῆνημα τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, β) στis κατὰ καιροὺς (1951, 1958, 1970) ἀπαντήσεις αὐτῆς εἰς σχετικὰ ἐρωτήματα καὶ γ) στὸ ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου 1974 ἔγγραφο τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ ὁποῖα ἀφενὸς μὲν διατηρεῖ πολλὰς ἐπιφυλάξεις ἐναντὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν Rotary ἀφετέρου δὲ συνιστᾷ στοὺς πιστοὺς νὰ ἀπέχουν ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀναμειγ-χί στήν ροταριανὴν κίνησιν. Τονίζει μάλιστα ὅτι γιὰ κάθε Χριστιανὸ ἡ χριστιανικὴ ἰδιότητα ποὺ ἀρκεῖ, δὲν τοῦ χρειάζεται ὁποδήποτε ἄλλο. Ἐπίσης, θεωρεῖ ἐλῶγη τὴν ἐπιφυλάξῃ ἡ τὴν ἀρνήσιν νὰ γίνει δεκτὸς ὡς ἀνάδοχος στὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος μὲλος τῆς ὀργανώσεως Rotary».

Ἀνοίγει καὶ πάλιν τὸ ζήτημα ἀντικαταστάσεως τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς

Ὁ διευθυντὴς συντάξεως τῆς ἐφημερίδος «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» κ. Ἀλέξης Παπαγελαδὶς ἀνοίγει ἐκ νέου τὸ ζήτημα τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου μετ' ἄρθρον του εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς 10ης Ἰουνίου 2016. Τὰ ὅσα ἀναφέρει ἐκδέχονταν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ δέτονεν ζήτημα διαδοχῆς του. Ἡ ἀποτυχία κ. Παπαγελαδὶ δὲν εἶναι θαύριουσα μόνον, διότι ἡ ἐφημερίδα τυγχάνει ἐγκριτος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶναι πασίγνωστοι αἱ σχέσεις του μετὰ τὰ ἀμερικανικὰ κέντρα ἀποφάσεων. Παραδέτομεν τὸ ἐπιμαχον σημειών:

«Χάνονται ὅμως (στὸν ἀπόδημο ἑλληνομα) καὶ οἱ πολλοίμοιοι, συνασθησιακοὶ δεσμοὶ μετὰ τὴν Ἑλλάδα. Μελέτες δείχνουν ὅτι στὴν Ἀμερικῇ, γιὰ παράδειγμα, οἱ ἐνορίες θὰ ἔχουν λιγότερες ἀπὸ δέκα βαπτιστὰς ἐν χρόνῳ κατὰ μέσον ὄρο. Ἡ ἄλειψιν ἰσχυρῆς θρησκευτικῆς ἡγεσίας ἔχει

Ἡ τηλε-μυωπικὴ σταυροφορία διὰ τὴν Σύνοδον τοῦ Κολυμβαρίου

Ἡ Κυβέρνησις, ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, καυχάται ὅτι ἐπιδιώκει νὰ ὀριοθετήσῃ μετὰ κανόνων τὸ τηλεοπτικὸν-τοπίον. Κατ' οὐσίαν ἐπιθυμεῖ ὡς ἀκριβῶς ἐπράξαι καὶ αἱ προηγουμέναι Κυβερνήσεις νὰ ἐχῇ ὑπὸ κηδεμονίαν τὴν ἐνημέρωσιν. Σαφὲς δείγμα γραφῆς ἀποτελεῖ ἡ ἐνημέρωσις τῆς ΕΡΤ διὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης. Ἡ συνεννόησις τῆς ἀθέου Κυβερνήσεως μετὰ τὸ οἰκουμενιστικὸν Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ὑπῆρξεν ἀρίστη, ὥστε ἐκπομπαί τῆς ΕΡΤ διὰ τὴν Σύνοδον νὰ περιλαμβάνουν μόνον πρόσωπα διακεῖμενα φιλικῶς πρὸς αὐτὴν. Ἀποκορύφωμα τῆς κατευθυνόμενης γραμμῆς ἦτο τὸ μόνονον ἀμφέρημα μετὰ πῖλτον «Οἰκουμενικὲς Προσεκλήσεις», ποὺ προσεβλήθη τὴν 24ην Ἰουλίου 2016.

Ἡ ἐκπομπὴ περιελάμβανε συνεντεύξεις μετὰ πρόσωπα ποὺ ἐτάχθησαν ὑπὲρ τῆς Συνόδου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνθέρμως καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πᾶσις Ἑλλάδος, καὶ συνεντεύξεις μετὰ τοὺς ἐτεροδόξους «πατριηρητὰς» τῆς Συνόδου. Ἡ ἀντίθετος ἀποψις δὲν ἐξεπροσωπήθη, ἐνὺ τὸ κενὸν ἐπεχειρήσαντες νὰ καλύψουν οἱ σχεδιάσαντες τὴν ἐκπομπὴν μὲτὰ τῆς προβολῆς ἀποστασιμάτων ὀλιγων μόλις δευτερολέπτων ἀπὸ βίντεο τοῦ π. Ἀρσενίου Βλαγκόκητ καὶ τοῦ π. Νικολάου Μανώλη.

Ὁ Μακαριώτατος μετὰξὺ ἄλλων ἐδῆλωσε διὰ τὰς ἀπουσίας Ἐκκλησίας ὅτι «ἂς ἐρχόνταν στὸ τέλος νὰ ὑπογράφω, μὲς ἔκανε ἐντύπωση ἡ ἀσυνέπεια, ὑπάρχει ἡ ἀνθρώπινη ἀτέλεια καὶ γιὰ πῖο πᾶσι τὸ μυαλό μου τὸ πέρα... ὑπάρχουν συμφέροντα...», ἐνὺ ἐφῆκεν βεβαίως διὰ μέλ-λουσας σύγκλησιν νέας Συνόδου λέγων κατὰ ἴδιαν τὸ πρόβλημα καὶ τὰ ἴδια τὰ θέματα θὰ μὰς ἀναγκάσουν νὰ ξαναβροθεῖμε καὶ νὰ τὰ ξαναπούμε». Ἀπορίας προεκάλεσεν ἡ τελικὴ ἐνθέρμως στάσις τοῦ αἰ ὀρθόδοξοι εἰχαμε αἰῶνες νὰ συγκροτηθούμε σὲ σῶμα. Αὐτὴ ἡ μεγάλῃ σύνδοσις νομιζῶ ὅτι εἶναι ἐνα ἄνοιγμα... εἶμαι ἐνθουσιασμέ-νος, εἶμαι ἱκανοποιημένος γιὰ τὸ ξε-

καθάρισμα ποὺ ἔκανε ὁ Οἶκ. Πατριάρχης γιὰ τῆς νέες χώρες». Δυστυχῶς, τὸ ζήτημα δὲν ἔχει κλείσει καὶ θὰ φανθ εἰς τὸ μέλλον...

Ὁ Σεβ. Γαλλίας, ὁ ὁποῖος πρωτοστάτησεν εἰς τὴν Σύνοδον, ἐπανελάβε τὴν θέσιν τοῦ Πατριαρχοῦ ὅτι «οὐδέποτε ὑπῆρξε ἰδέα παραχωρήσεως αὐτονομίας στis νέες χώρες...», χωρὶς εἶναι νὰ ἀποκλείει τὴν ὑπαγωγὴν τους εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ συνεπιλάρυσεν εἰς «τὴν Ἑλλάδα συνυπαρχούν Οἶκ. Πατριαρχεῖο καὶ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος». Ἐπομένως τὸ Πατριαρχεῖον εἶναι μία τοπικὴ Ἐκκλησία ποὺ μπορεῖ νὰ ἐχῇ δικαιοδοσίας εἰς πολλὰς χώρας, ὅμως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μὴ δύναται ἐντὸς μίας χώρας νὰ ἀσκήτῃ τὴν ποιμαντικὴν τῆς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Αἰσθρὴν προεκάλεσεν ἡ φράσις «τὰ κείμενα δὲν ἀφορούσαν τὸ δόγμα. Τὰ κείμενα δὲν ἦταν προτιὸν τῆς συνόδου, ἀλλὰ τῆς ὁλης προετοιμασίας». Ὑπάρχουν θεολογικὰ κείμενα ποὺ νὰ μὴ ἀφορῶν τὸ δόγμα; Διατί ὑποβαθμίζετὶ τὴν τελικὴν διαμόρφωσιν ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης;

Ὁ Σεβ. Νιγηρίας ἔδωκε τὴν ἰδικὴν του ὀπτικήν γωνίαν εἰς τὴν Σύνοδον. Δι' αὐτῆς «κατοχυρώθηκε ἡ κατάστασις τῆς γυναικας, ἡ ὁποία εἰς τὴν Ἀφρικὴν εἶναι ὑποτιμημένη». Χρειαζόταν Σύνοδος δι' αὐτὸ; Δὲν εἶναι πλήρως ἀντιπροσώπων εἰς τὸν Ἀπ. Παῦλον; Χωρὶς πάντως νὰ εἶναι εἰς τὰς προθέσεις του ἔδωκε κουράγιον εἰς τοὺς ἀντικοιουμενιστὰς λέγων ὅτι «τὰ τελευταῖα 30 χρόνια ἔχει μεγαλώσῃ τὸ κίνημα τῶν φανατικῶν, συντηρητικῶν, ποὺ ὀργνίζε-σονται ἱντερνέτ, αὐτοὶ ὁλοὶ δὲν ἀντιμετωπίζουν τis προκλήσεις ποὺ ἀντιμετωπίζουμε ἐμεῖς, ἀνήκουν στὸν χριστιανικὸν φονταμενταλισμό, γιὰ νὰ μὴ μιλάμε μόνο γιὰ μουσουλμανικὸν φονταμενταλισμό». Ἐπομένως εἰς τὴν τελικὴν ἀντικοιουμενιστικὴν γιν-οὶ ὀρθόδοξοι εἰχαμε αἰῶνες νὰ συγκροτηθούμε σὲ σῶμα. Αὐτὴ ἡ μεγάλῃ σύνδοσις νομιζῶ ὅτι εἶναι ἐνα ἄνοιγμα... εἶμαι ἐνθουσιασμέ-νος, εἶμαι ἱκανοποιημένος γιὰ τὸ ξε-

Π. Σκαλιστῆς: «Ἐπρωμίζομαστε τὸ βάρος τῆς διδαχῆς τῆς παράδοσις τοῦ Ἰσλάμ»

Συνέντευξιν εἰς τὴν κ. Τζένην Κατορη-Βαφειάδην παρεχώρησεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἱμ. Κοινωνικῆς Θεολογίας κ. Παναγιώτης Σκαλιστῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρξεν ὑπερώριστον προκειμένου νὰ λάβουν καὶ ἐπιστημον κρατικὸν δῖπλωμα, ὥστε νὰ κατοχυρωθῶν περισσότερον ἐξ ὁμό-σας ὑπάλληλοι. Ἀλλήθεια, ἐφ' ὅσων ἡ κατεύθυνσις αὐτῇ σκοπὸν ἔχει νὰ πληρωθῇ τὰ κενὰ ἱεροδιδασκάλων εἰς τὴν Θράκην, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παύσῃ τὴν λειτουργίαν τῆς μετὰ τοὺς πρώτους ἀφοροῦτος; Ἄν κατ' ἔτος ἀποκοτῆσιν 30, εἰς 10 ἔτη θὰ ἔχουν ἀποκοτῆσθαι 300 ἱεροδιδασκάλους. Χρεαίζονται τόσοι; Πόσα εἶναι τὰ μουσουλμανικὰ ἱδρύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα; Μήπως δὲ δεκτικὴν καὶ θέσας δεσλόνων εἰς τὴν μέσσην ἑκταίδευσιν ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἔχουν τὰ ἴδια ἐπαγγελματικὰ δικαιώματα; Μήπως τοὺς ἐνθαρρύνομεν νὰ ἀνοίξουν ὅλα τὰ τζαμιά τῆς Θράκης;

«*Πτῶ: Βλέπουμε ὅτι τὸ Ἱμῆμα Θεολογίας Θεσσαλονίκης βρίσκεται στὸ μάτι τοῦ κυκλώνα καὶ γίνεται ἐπικεντρω ἀντιθέσεων καὶ ἐπιθέσεων» ποὺ ἐπατίονται τὴν λειτουργία τῆς «Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσις Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν»... Ἐσεῖς πᾶσις αὐτὸ τὸ ἐξηγεῖτε;*

Π.Σ.: Εἰμαστε ἀκαδημαϊκοὶ ἱδρυμα καὶ ἔχουμε εὐθύνη νὰ μελετούμε ὅλες τῆς πτυχῆς καὶ ὅλες τῆς ἐκφάνσεις τοῦ θρησκευτικοῦ «φαινομέ-νου». Βεβαίως, ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἔχει μίαν παράδοσις μελέτης τῶν πηγῶν καὶ τῶν κειμένων τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείει κανένα ἄλλο δόγμα, ὁποιοσδήποτε ἄλλης ὁμολογίας, καὶ σαφῶς οἱ ἐτερόδοξοι ἀν τὸ ἐπιθυμῶν μπορούν νὰ σπουδάζουν καὶ τὰ κείμενα τῆς Ὁρθοδόξης, ὥστε νὰ δοῦν καὶ τὸν δικὸ μὸς πλοῦτο. Ἐγώμνη, ὅμως, τὴν ἀκαδημαϊκὴν εὐχέρεια καὶ τὴν πρωτοτυπίαν νὰ «ἀνοιχτοῦμε» παραπᾶνω, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουμε καὶ ἀνάγκες ποὺ ἔχει ἡ πολιτεία, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἐκπαίδευσις Ἑλλήνων πολιτῶν ποὺ ἔχουν τὸ μουσουλμανικὸ θρησκευμα καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα, ἀντὶ νὰ πηγαίνονιν σὲ ἄλλες χώρες, νὰ σπουδάζουσιν στῇ χώρᾳ τους τὸ πᾶσις τῆς θρησκείας τους. Ἀναλό-βαμε λοιπὸν αὐτὴν τὴν εὐθύνη, κα-τόπιν προτροπῆς καὶ παρακλήσεως τῆς ἰδίας τῆς πολιτείας καὶ, συγκεκρι-μένα, τοῦ Ὑπουργεῖου Παιδείας...».

Σχόλιον Ο.Τ.: Εἰς τὴ διαφέρει τό-τε μίαν θρησκοιολογικὴ σχολὴ ἀπὸ μίαν Ὁρθόδοξον; Εἶναι αὐταπάτη διὸ δὲν θὰ πηγαίνονιν εἰς ἄλλας χώ-ρας, διότι ὅσοι γίνονται ἱεροδιδάσκα-λοι εἶναι πιστοὶ καὶ δὲν θὰ καταδε-χθῶν νὰ μάθουν τὴν θρησκείαν τους ἀπὸ χριστιανούς. Αὐτοὶ ἀπλῶς θὰ εἰσελθῶν εἰς τὴν κατεύθυνσιν προκειμένου νὰ λάβουν καὶ ἐπιστη-μον κρατικὸν δῖπλωμα, ὥστε νὰ κατοχυρωθῶν περισσότερον ἐξ ὁμό-σας ὑπάλληλοι. Ἀλλήθεια, ἐφ' ὅσων ἡ κατεύθυνσις αὐτῇ σκοπὸν ἔχει νὰ πληρωθῇ τὰ κενὰ ἱεροδιδασκάλων εἰς τὴν Θράκην, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παύσῃ τὴν λειτουργίαν τῆς μετὰ τοὺς πρώτους ἀφοροῦτος; Ἄν κατ' ἔτος ἀποκοτῆσιν 30, εἰς 10 ἔτη θὰ ἔχουν ἀποκοτῆσθαι 300 ἱεροδιδασκάλους. Χρεαίζονται τόσοι; Πόσα εἶναι τὰ μουσουλμανικὰ ἱδρύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα; Μήπως δὲ δεκτικὴν καὶ θέσας δεσλόνων εἰς τὴν μέσσην ἑκταίδευσιν ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἔχουν τὰ ἴδια ἐπαγγελματικὰ δικαιώματα; Μήπως τοὺς ἐνθαρρύνομεν νὰ ἀνοίξουν ὅλα τὰ τζαμιά τῆς Θράκης;

«*Πτῶ: Τι θὰ ἐπιτερίξει ἡ εἰσαγω-γικὴ κατεύθυνσις μουσουλμανικῶν σπουδῶν, ποῖο εἶναι τὸ πρόγραμμα σπουδῶν καὶ τὴ μάθηματα περιλαμ-βάνει;*

Π.Σ.: Εἶναι ἐνα εὐρύτερον πρό-γραμμα, μετὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα μά-θηματα ἀντ' ὁμόν καθαρά τῆς ἰσλα-μικῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ μαθήματα πολισμῶς, γλῶσσας, ἱστορίας παι-δαγωγικὰ μαθήματα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μαθήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν εἰσαγωγὴν στὴν ὀρθόδοξήν παράδο-σιν, ὥστε καὶ οἱ φοιτητῆς ποὺ εἶναι μίαις ἄλλης θρησκείας νὰ μάθουν τὸ πιστεύομεν, ἐφ' ὅσον ζοῦν σὲ ἐνα τέ-τοιον κλίμα καὶ περιβάλλον. Ἀπὸ τὴν ἄλληλ καὶ ἐμεῖς, βεβαίως, θὰ γνωρί-σουμε βαθύτερα τὴν παράδοσις τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, χωρὶς νὰ διδάσκουμε οὐτε ἱζχαντισμό, οὐτε ἀκραία πράγματα, καθὼς προσφέ-ρουμε παιδεία καὶ ἂν συγκρουσασκὸ πνεῦμα... Μπορεῖ, λοιπὸν, κανεὶς, νὰ ἐπιλέξῃ, αὐτὴ τὴν κατεύθυνσιν, στὸ πλαίσιο τῆς εὐθύνης ποὺ ἔχου-

Πῶς οἱ τελευταῖοι Πάπαι προωθοῦν τὴν σύγκλησιν μετὰ τὸ Ἰσλάμ;

Προσφάτως ἀντικρύσαμεν τὸν Πάπαν νὰ διέκτειται εὐνοϊκὰ πρὸς τὸ Ἰσλάμ ὄχι μόνον περιθάλπον ἀποκλειστικὰ μουσουλμάνους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐπισκεψὴν του εἰς Λέσβον νὰ χωρετᾷ μίαν σημαί-αν τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους! Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας προσεκάλεσε καὶ ἐδῆλθῃ ἐνθέρμως τὸν ἱμάνην τοῦ Καίρου εἰς τὸ Βατικανόν. Ἡ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ ὅμως δὲν προέκυψε τώρα, ἀλλὰ εἶναι στα-θερὰ κατὰ τοὺς λαλοῦσιν τοὺς τε-λευταίους τρεῖς πᾶται, ὁ ὁποῖοι ἀπέφηναν ἄρχιζόν νὰ καταφερ-θοῦν ἐναντίον τοῦ Ἰσλάμ καὶ ἐν συ-νεχεῖα ἤρχισαν νὰ προωθοῦν τὴν θεωρίαν διὸ ὅλοι εἰμεθα παῖδι τὰ Ἀβραάμ. Παραδέτομεν εἰς μετά-φρασιν μέρος ἀπὸ δημοσίευσιν τῆς ιστοσελίδος lastampa.it τῆς 18ης Ἰουλίου 2016:

«Στὸν ἀπόηχον τῶν ἐπιθέσεων τῆς 11ης Σεπτεμβρίου ὁ Πάπας Βοίτλα πραγματοποιεῖ τὴ Γενικὴν Ἀκρόραση στὴν πλατεῖα τοῦ Αγίου Πέτρου. Ὁ Πάπας προσευχήθηκε γιὰ τὸ θῶματα καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐγγύτητά του πρὸς τοὺς συγγενεῖς, ἐπιμένοντας εἰς κτ' κτ' κλμκάσμου τὰ μίσους καὶ τῆς βίας» δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐπικρατῇ. Δὲν ἔκανε καμὴ ἀναφορά στὸν ἰσλαμικὸ χαρακτήρῃ τῆς βίας. Κανεῖς, γιὰ ὁποιοδήποτε

Ὁ Σεβ. Μεσσαυρίας ἐδῆλωσεν ὅτι «οἱ ἀποφάσεις δεσμεύουν τὸν κάθε πιστό!» Μήπως οἱ Ἐπίσκοποι, Σε-βασιμώτατες, δεσμεύονται ἀπὸ τοὺς πιστούς; Δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ δε-σμεύουσιν τὴν Ρωσίαν, θὰ δεσμεύ-σουν τοὺς πιστούς;

Περιοσσότερον ἐνδιαφέρον ἔχουν αἱ ἀπομνείαι τῶν «πατριηρητικῶν». Ὁ ἐπικεφαλὴς τῆς παπικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν «ένωσιν» Καρδινάλιος κ. Καυρὶ Κόχ ἐπεβεβαίωσε τὸν ἄληθῃ σκοπὸν τῆς Συνόδου ὅτι «ἐπετε-ύχθῃ μεγαλύτερη ἐνότητα τῆς ὀρθόδο-ξῆς ἐκκλησίας καὶ αὐτὸ θὰ βοηθῇε στὸν διάλογον!» Ὁ κ. Χαίρινχ Μπέντε-φοντ ἐπιβεβαίωσε τὸν προτε-σιαντὸν τῆς Γερμανίας ὡμίλησεν εἰς πρῶτον πληθύνοντι πρόσωπον διὰ τὰ ἐπιτελευτὰ τῆς συνόδου: «Συν-ῆλθαμε σ' αὐτὴ τὴν Σύνοδο... εἶναι ἐνα βῆμα πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς μίαις ἐκκλησίας καὶ εἶμαι ἐδῶ,